

Sally Wentworth

R
COLECTIA
ROMANTIC

O CĂSĂTORIE
NEAȘTEPTATĂ

editura alcris

SALLY WENTWORTH

**O CĂSĂTORIE
NEAȘTEPTATĂ**

ALCRIS

Când Dean Fenton îi fusese prezentat doar cu câteva ore în urmă, tânăra simțise imediat pentru el o atracție violentă. Și de-a lungul întregii serii, acest sentiment crescuse în ea cu o asemenea forță încât îi anihilase orice alt gând. Dar acum i se părea că totul se petrecea prea repede și aproape că dorea să oprească derularea evenimentelor, să aibă timp să se gândească la aceste emoții atât de noi pentru ea.

Coperta : ANDY

© 1984, Sally Wentworth

DARK AWAKENING

În românește de Mady Zăchițeanu

**Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română aparțin editurii ALCRIS.**

Editor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-162-0.

Colecția „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Minta tocmai se pregătea să iasă pe ușă când se auzi soneria telefonului. Ezită o fracțiune de secundă, apoi reveni alergând în salon și ridică receptorul.

— Alo ? spuse ea găfâind.

— Minta ? Am invitat pe cineva la masă în seara asta, anunță tatăl ei fără nici o introducere.

— A, nu ! strigă tânăra. Imposibil, am o întâlnire. Nu poți să-l duci la restaurant ?

— Îmi pare rău, draga mea, dar e prea târziu. Nu am cum să dau de el și i-am spus să vină pe la ora șapte.

Minta oftă adânc.

— Încă un coleg ursuz de-al tău, presupun...

La celălalt capăt al firului, Richard Tennant râse amuzat.

— Nu i-aș zice chiar așa, dar fie precum spui.

— Bine. Îl voi anunța pe Gerard că voi întârzia. Presupun că trebuie s-o invit pe Maggie și să mă ocup de cină, nu-i așa ?

— Chiar că nu ți se poate ascunde nimic.

— Ai grijă ! glumi Minta. Tot prezentând-o pe prietena ta tuturor clienților, vei sfârși prin a o pierde...

— Nu-ți face griji pentru asta, o asigură tatăl său vesel.

— Înțeleg. Pesemne că e vreun sexagenar respingător.

— Se numește Dean Fenton. Locuiește tot timpul anului în străinătate.

— Ah, ce păcat că a făcut excepție tocmai astăzi, mormăi Minta înainte să închidă.

Formă apoi numărul lui Maggie. Ultima cucerire a tatălui său era o tânără de treizeci și cinci de ani, inteligentă și puțin cam sofisticată după părerea Mintei, dar care știuse să-i câștige simpatia. Îi transmise invitația, apoi sună pe Gerard. Cum era de așteptat, tânărul fu dezamăgit de faptul că întâlnirea lor se amâna până la ora unsprezece seara, dar până la urmă se dădu bătut. După aceea, Minta făcu în gând o listă cu ce trebuia să cumpere de la magazinul cel mai apropiat.

De la moartea mamei sale, cu cinci ani în urmă, tânăra își însușise rolul de stăpână a casei. Secundată de o menajeră care-o scutea de treburile gospodăriei, ea se ocupa personal de dineurile de afaceri ale tatălui său. Din plăcere, urmase niște cursuri de gătit și pregătea ea însăși mese ce constituiau mândria și bucuria lui Richard Tennant.

O dată cumpărăturile terminate, tânăra se închise în bucătărie și pregăti o cină ușoară dar rafinată. Apoi urcă în camera ei și făcu un duș. Gândindu-se la seara pe care urma s-o petreacă cu Gerald, alese o ținută simplă care-i plăcea foarte mult : o pereche de jeansi strâmți și o bluză fină de in, a cărei răscoială lăsa să se ghicească rotunjimile perfecte ale pieptului său.

Mulțumită de imaginea din oglindă, se piep-tănă, se fardă ușor și optă pentru pantofi negri cu tocuri înalte. Coborî apoi în bucătărie, unde veni și tatăl ei, care tocmai se întorsese acasă. Ea-l examinează cu atenție, apoi observă cu o strâmbătură fals dojenitoare :

— Mereu atât de elegant... Fii atent ! Din cauza acestei ținute riști să fii cerut în căsătorie...

Richard Tennant izbucni în râs.

— S-o iau drept compliment ? Liniștește-te, Maggie este la fel de îndrăgostită de libertate ca și mine, dacă nu chiar mai mult !

Minta însă nu era atât de sigură. Observase de câțiva timp că Maggie petrecea cam mult timp pe la ei. Fără să se gândească, ea întrebă :

— Dacă n-aș fi aici, ai locui cu ea ?

Tatăl său încrunță sprâncenele.

— Ai cumva intenția să te muți ?

— Nu, deloc...

— Atunci nu se pune această problemă, i-o întoarce el pe un ton fără drept de replică.

Fără îndoială că pe chipul Mintei apărură o expresie neîncrezătoare, căci Richard adăugă imediat :

— Mă simt perfect așa. Și sunt foarte fericit ! Nici o femeie nu va lua locul mamei tale. O iubesc mult pe Maggie, dar nu s-a pus niciodată problema să locuim împreună.

Se apropie de Minta și o luă afectuos pe după umeri.

— Și apoi, urmă el cu viclenie, cine mi-ar mai pregăti aceste delicioase mâncăruri care-i conving până și pe cei mai reticenți clienți ai mei ?

Apoi, ca de obicei, începu să-i povestească ziua lui de lucru, presărând povestirea cu anecdote amuzante. Minta îl asculta, încântată de a împărtăși intimitatea acestui bărbat pe care-l admira și-l îndrăgea dintotdeauna.

— De fapt, trebuia să iau prânzul cu Fenton, încheie el. Dar avionul său a avut întârziere și a ajuns abia pe la trei. Am fost deci obligat să-l invit la cină.

— De unde vine ? întrebă Minta.

— Din insulele Canare. E de origine spaniolă și...

Sonoria de la ușă îl întrerupse. Richard se duse să deschidă și reveni după câteva clipe însoțit de Maggie. Ca de obicei, aceasta arăta superb. Ea o sărută pe Minta pe obraji, se așază pe un scaun lângă fereastră și începu să pălăvrăgească vesel cu Richard.

Minta observă cuplul pe furiș. O invidia puțin pe Maggie pentru faptul că se băga între ea și tatăl ei. Degeaba își spunea că așa e normal ; nu putea să nu fie geloasă pe tânăra femeie.

Sonoria se auzi din nou, iar Maggie și Richard o lăsară să facă ultimele pregătiri și se duseră să-și primească invitatul.

Când Minta îi urmă în salon după câteva minute, uimirea o împietri în prag. În picioare, în fața unui superb tablou de Tūrner, un bărbat îmbrăcat cu un elegant costum de mătase bleuma-

rin asculta cu atenție explicațiile lui Richard. Întors spre interlocutorul său, necunoscutul prezenta un profil perfect. Și, categoric, spatele său athletic nu părea deloc cel al unui bărbat ramolit.

Indată ce o zări pe fiica sa, Richard se opri din explicații.

— A, iată-te ! spuse el întorcându-se spre fată. Dean, ți-o prezint pe fiica mea, Minta. Dragă mea, el este Dean Fenton.

Tânărul se răsuci pe călcâie și Minta primi în plin privirea lui pătrunzătoare. Timp de o clipă, în vreme ce apuca mașinal mâna care i se întindea, ea se pierdu în acei ochi gri cu o lucire metalică.

Observă fără să vrea că el avea în jur de treizeci de ani, părul șaten și un ten surprinzător de bronzat, dat fiind anotimpul în care se aflau.

— Încântat să vă cunosc, domnișoară Tennant, spuse el cu un zâmbet care-i luminează tot chipul. Sper că această cină anunțată târziu nu v-a cauzat probleme...

Vocea lui caldă o făcu pe Minta să simtă o neliniște ciudată. Fără îndoială, se gândi ea, din cauză că se aștepta să vadă un cu totul alt individ. Categoric, tatăl ei îi jucase un rengași lăsându-o să-și imagineze un coleg mîrocănos de-al lui !

Cum ea rămăsese mută, Richard Tennant răs-punse în locul ei :

— Bucătăria nu reprezintă niciodată o problemă pentru Minta, îl asigură el cu mândrie. Fata mea este o bucătăreasă de prim rang !

— Te rog, tată ! protestă tânăra, care tocmai își revenise. Cum m-aș simți dacă ce am pregătit se dovedește a fi o catastrofă ?

— Sunt sigur că masa va fi delicioasă, inter-veni Dean Fenton, adăugând complimentului un zâmbet care-o făcu pe Minta să roșească.

Din fericire, Maggie, care observase scena zâmbind, deturnă puțin conversația.

— Richard ne-a spus că locuiești în insulele Canare, dar nu a precizat în care din ele.

— Stau în Las Palmas, răspunse Dean întorcându-se spre ea. Dar am un birou și în Tenerife; unde sunt obligat să mă duc destul de des.

— Cu ce te ocupi? Se mai informă Maggie. Dean ezită puțin înainte să răspundă scurt:

— Afaceri imobiliare.

Apoi i se adresa lui Richard, dorind în mod vizibil să schimbe subiectul:

— N-ai terminat de povestit cum ai descoperit peisajul acesta de Turner.

Richard fu bucuros să-i povestească în continuare. Începură să vorbească despre pictură până ce Minta îi invită la masă.

Cina fu la înălțimea așteptărilor, iar șerbetul de lămâie cu vanilie îi aduse Mintei și mai multe aprecieri, mai ales din partea lui Dean Fenton, care se grăbi s-o felicite. Acesta n-o mai scăpa din privire. Totuși, în ciuda neliniștii pe care o trezea în ea, Minta nu căuta să scape de această privire. Din contră, consimțea la acest joc, din ce în ce mai dezinvolt pe măsură ce seara înainta. Dean se dovedea, în rest, un comesean foarte plăcut. Cultivat, dotat cu un fin simț al umorului, el anima cu brio conversația. Când, pentru încheiere, Minta aduse cafeaua și pahare cu coniac, el o întrebă cu interes:

— Gătești adesea?

— Numai la ocazii, pentru că nu am timp mereu.

— Să nu-mi spui că te ocupi singură de această casă ! exclamă Dean.

— Avem o angajată, explică tânăra. Eu mă ocup de bucătărie și ea de restul.

— Mai ai frați sau surori ?

— Sunt singură la părinți. Tu ?

Dean se întristă puțin.

— Am un frate vitreg puțin mai mare, răspunse el repede.

Apoi, întorcându-se brusc spre Richard, abordă alt subiect. Această atitudine puțin cavale-rească o miră pe Minta, care o atribui imediat unei anumite rețineri. În mod evident, lui Dean nu-i plăcea deloc să vorbească despre el. Dar era un comesean atât de încântător încât Minta nu-i purta pică. În compania lui, timpul trecuse atât de repede încât fu surprinsă când se auzi soneria telefonului.

— O, Doamne, cu siguranță e Gerald ! exclamă ea. Grăbindu-se spre holul de la intrare, ridică receptorul. Gerald trebuia să fie furios...

— Știu ce-mi vei spune, atacă ea dintr-o dată. Imi pare rău, nu mi-am dat seama că este atât de târziu...

— Te aștept de mai bine de o oră, bombăni Gerald. Ai cam exagerat... Dacă nu ai chef să vii, spune-mi !

Minta respiră adânc. Nu avea chef de ceartă.

— Îți repet că-mi pare rău. Ce pot să fac ca să mă ierți ? întrebă ea cu o umbră de ironie.

— Să vii cât mai repede posibil.

Deodată, tânăra se gândi că o plecare grăbită ar priva-o de cele câteva minute ce-i rămăneau de petrecut în compania lui Dean. Curios, ar fi vrut ca această seară să nu se mai termine.

— E târziu, Gerald și...

— E deschis până la ora două și nu ai de făcut decât douăzeci de minute, i-o tăie acesta pe un ton ce nu admitea replică.

Minta își reținu un oftat. De ce Gerald era atât de exigent, atât de sigur de el, atât de insensibil ?

— Foarte bine, se auzi ea zicând. Vin cât pot de repede.

Întoarsă în salon, se îndreptă către tatăl său și-și puse afectuos mâinile pe umerii lui.

— Sper că mă veți scuza, anunță ea, dar trebuie să vă părăsesc.

— De ce ? se miră Richard.

— Gerald mă așteaptă de o veșnicie, explică ea cu o nutră tristă.

Tatăl ei dădu aprobator din cap.

— Sunt sigur că Dean te va scuza...

Înainte să-și termine fraza, tânărul sări în picioare.

— Ești în întârziere ? o întrebă el pe Minta. În acest caz, te-aș putea conduce. Mașina mea e în fața ușii.

Tatăl fetei se ridică din fotoliu.

— Glumești, Dean ? Doar nu vei pleca din cauza Mintei ! Mai bea un pahar de coniac cu noi !

Dar Dean Fenton părea hotărât.

— Nu, mulțumesc, replică el pe un ton ferm. Foarte drăguț din partea voastră, dar este târziu.

Și tot ce pot face pentru a-i mulțumi Mintei pentru această cină delicioasă e să n-o las să ia un taxi, încheie el cu un zâmbet larg.

— Cum vrei, răspunse Richard.

Se întoarse apoi spre fiica sa, dar aceasta dispăruse deja în căutarea paltonului.

— Unde trebuie să te duc ? întrebă Dean îndată ce se instalară în mașină.

— La „Peștera din Sade“. Este un club de noapte lângă Covent Garden.

— Foarte bine. Merg până la Covent Garden și de acolo mă îndrumi.

Timp de câteva minute, Minta rămase tăcută. Neliniștea pe care o simțise în timpul cinei o învada cu mai multă putere. Ză fi fost oare din cauza necunoscutului de lângă ea ? În orice caz, avea sentimentul ciudaț că nu mai era ea însăși, că era vrăjită de prezența acestui bărbat...

Îl observă pe furiș. Dean avea pe puțin cu cinci ani mai mult decât tinerii cu care ieșea ea de obicei, fapt ce explica desigur dezinvoltura pe care o arăta în compania unei femei pe care abia o cunoscuse...

Pentru a pune capăt cursului periculos pe care-l luaseră gândurile sale, întrebă cu nepăsare :

— E mașina ta ?

— Nu, am împrumutat-o de la aeroport. De test să depind de taxiuri.

Tăcu cât să depășească un șir de mașini.

— Presupun că Gerald este prietenul tău.

— Așa e.

— E ceva serios ?

— Nu, răspunse Minta pe un ton detașat. Doar că ne cunoaștem de mult timp.

— Ai grijă ! spuse el cu o notă ironică. Relațiile cele mai neînsemnate sunt adesea cele mai perfide.

Spunând acestea, întoarse capul și-i adresă pasagerei sale un zâmbet fermecător. Tânăra simți atunci bătăile inimii accelerându-i-se. Ca să împărtășe emoția ce amenința să pună stăpânire pe ea, îi povesti lui Dean despre ultima cină pe care o pregătise pentru un client al tatălui său, care se dovedise până la urmă un vegetarian convins.

Tânărul răsă cu poftă auzind povestirea. Dar când se opri în fața firmei luminoase a localului de noapte, o întrebă încruntând sprâncenele :

— Este unul dintre acele localuri foarte la modă ?

— Așa cred... Adesea vin aici să cânte grupuri rock. E un local cam zăpăcit. Ar trebui să vezi cum sunt îmbrăcate unele persoane.

— Îmi imaginez, replică Dean pe un ton ambiguu.

Parcă mașina puțin mai departe și se întoarse spre Minta.

— N-am intrat de câțiva ani buni într-o asemenea bombă, mărturisi el. Te deranjez dacă merg să arunc o privire ?

Privirea Mintei se opri câteva clipe pe costumul însoțitorului său.

— Aăă... Adică... mormăi ea. Mă tem că nu vei trece neobservat într-un asemenea decor...

Dean schiță o strâmbătură comică.

— Cine știe ? Poate lansez o modă nouă.

Dar Minta ezita, împărțită între dorința de a prelungi această seară cu el și un sentiment obscur. Încearcă să-l facă să se răzgândească.

— Obişnuiţii localului vor crede că-ţi baţi joc de ei...

— Nu te îngrijora, o linişti Dean. Nu-i voi provoca.

Cabaretul ce servea drept discotecă se afla în semi-întuneric. Mintă clipi de câteva ori înainte să se obișnuiască cu obscuritatea. Apoi distinse scena pe care se dezlănțuia un grup rock ale cărui urlate sălbatice păreau să țină sub hipnoză tinerji care se înghesuiau în ring. Mintă observă atunci că toți cântăreții erau... femei !

Dean aruncă o privire de jur-împrejur și șopti la urechea tinerei :

— S-au înșelat în privința numelui. Acest loc de pierzanie ar fi trebuit să se numească mai degrabă „Peștera Diavolului“.

Mintă își reținu un zâmbet. Se aștepta la o asemenea reacție. Dar, în adâncul sufletului, trebui să-și mărturisească faptul că spectacolul oferit de această mulțime împestrițată, care era în delir, părea o scenă de vrăjitorie. Se pregătea să-i dea dreptate când Gerald apăru în spatele ei.

— În sfârșit ! exclamă el.

Și fără alte comentarii, o luă de mână și o trase spre ring. Dar Mintă îl opri.

— Gerald, ți-l prezint pe Dean Fenton, invita-tul tăiei ! strigă ea pentru a acoperi muzica asur-zitoare.

Ochii lui Gerald exprimară o mare surpriză.

— Ce caută aici ? bombăni el lăsând la o parte bunele maniere.

— Curiozitatea a fost mai puternică, răspunse Dean cu o amabilitate puțin forțată. Te deranjează cumva ?

— Nu, nu... mormăi acesta fără tragere de inimă. Vino, Minta, hai să dansăm.

Ea îl urmă ascultătoare pe ringul de dans.

— Ce-ți veni să aduci un asemenea individ ? I-ai văzut costumul ? bombăni Gerald.

— M-a adus cu mașina și a insistat să intre. În orice caz, m-ar mira să stea prea mult, i-o întoarse Minta enervată.

— Așa sper. Scapă de el cât mai repede ! Cum crezi că le părem celor din jur cu o asemenea paiată lângă noi ?

De obicei Minta era de acord cu părerile lui Gerald, sau cel puțin așa îl lăsa să creadă, pentru a evita certurile. Dar în seara aceea se simțea în stare să-i țină piept.

— Ascultă, Gerald, replică ea pe un ton prea puțin amabil, dacă ai de gând să bombăni toată seara, eu plec !

Tânărul se imblânzi dintr-o dată.

— Ei, hai, nu te enerva. Dar mi-ar plăcea să profit de compania ta fără ca o terță persoană să ne deranjeze din două în două minute...

Continuă să danseze, apoi deodată Minta anunță :

— Mă duc să-l caut pe Dean.

Și fără a-i lăsa lui Gerald timp să răspundă, traversă ringul. Gerald o urmă imediat.

Dean se afla în același loc în care-l lăsaseră, lucru miraculos ținând seama de mișcarea continuă a mulțimii. De îndată ce-i zări, întinse fiecăruia câte un pahar.

— Cum naiba ai reușit să iei ceva ? se miră Minta. E aproape imposibil să te apropii de bar.

— Dar e foarte simplu, explică Dean. I-am dat comanda patronului.

Gerald râse ușor.

— Nu-i rea ideea ! Voi încerca data viitoare.

Apoi bău whisky-ul dintr-o înghițitură și o înconjură pe Minta cu un braț protector.

— Hai să dansăm...

— Nu acum, răspunse ea, eliberându-se printr-o mișcare rapidă.

Și întorcându-se spre Dean, adăugă :

— Deci, ce părere ai despre „Peștera din Sade“ ?

Dean se gândi o clipă, apoi se aplecă spre ea și-i șopti la ureche :

— Cunosc localuri care ți-ar plăcea mai mult...

Minta zâmbi.

— Știam că nu e genul tău.

— Și dacă te-aș duce altundeva ? sugeră el.

Tânăra se pregătea să-l refuze, când îi întâlni privirea. O privire atât de rugătoare încât uită orice rețineră.

— Și Gerald ? întrebă ea cu efort.

— Ne însoțește. Dacă vrea, bineînțeles.

— Nu știu dacă...

Gerald, care-o aștepta răbdător cu două trepte mai jos, simți că trebuie să intervină.

— Dean, am impresia că te plictisești. Nu te simți obligat să rămâi din cauza Mintei. O duc eu acasă când va dori, anunță el pe un ton hotărât.

Și cu un gest viguros, o trase pe Minta spre ring. Aceasta dansă câteva minute, apoi, văzând că Dean îi observa de departe, insistă să meargă la el, pretextând regulile bunei-cuviințe.

Când fu lângă el, tânăra citi în ochii lui Dean o rugămintă mută. Fără să stea prea mult pe gânduri, se întoarse spre Gerald :

— M-am săturat de adunătura asta ! E insuportabilă atâta timp. Hai să mergem altundeva.

Pe fața tânărului se citi uimirea.

— Ia te uită ! protestă el. Întotdeauna ai adorat locul ăsta ! Ce-ți veni ?

— Ei bine, în seara asta nu-mi mai place ! se enervă Minta. Tu nu te răzgândești niciodată ?

Gerald încercă degeaba să protesteze, căci Minta rămase inflexibilă. În silă, tânărul capitulă.

Amândoi îl urmară pe Dean, care-și croi de bine de rău drum până la ieșire.

Afară, Gerald se hotărî să aibă din nou situația sub control.

— Mașina mea este parcată puțin mai încolo. Minta merge cu mine, iar tu ne urmezi. Știu câteva localuri care mai sunt deschise la ora asta.

Drept răspuns, Dean deschise portiera mașinii sale și, fără cea mai mică ezitare, Minta se urcă pe locul din față.

— Îmi pare rău, Gerald, replică ea cu siguranță în glas. Tu ne urmezi și Dean hotărăște noua noastră destinație.

Un fulger de mânie scripi în ochii tânărului, dar se abținu de la orice comentariu.

Zece minute mai târziu, Dean se oprea în fața unui club privat cu firmă discretă. Gerald parcă și el și-i întâlni în fața ușii. Înăuntru, Minta privea cu interes în jurul ei. Se aflau într-o sală nu prea mare, înconjurată de o galerie destul de largă pentru a conține câteva mese care păreau toate

ocupate, dar un chelner amabil îi conduse direct la un loc liber, în fața imensei scene aflate în mijlocul clubului.

— Ce e ăsta ? mormăi Gerald când se așezară. Un local de strip-tease ?

— Deloc, răspunse Dean pe un ton lejer. Așteaptă să se ridice cortina și vei vedea.

Zicând acestea, comandă o sticlă de șampanie. Tocmai terminase de umplut cele trei cupe când în sală se lăsă liniștea. Luminile se stinseră pe rând și două reflectoare luminară scena. Deodată, draperiile roșii fură date la o parte, lăsând să se vadă o pânză neagră ce se mișca sub lumină.

Minta își înăbuși o exclamație când o mână înmănușată în alb apăru din întuneric. Apoi a doua, a treia...

După câteva minute, șase mâini evoluau în aer, parcă independente. Ele mimară diverse situații cu o dexteritate și o putere de evocare absolut fascinante. Timp de o oră, publicul se lăsă fascinat de aceste mâini, care când îl făceau să râdă cu lacrimi, când îl emoționau.

La sfârșitul reprezentației, de după pânza neagră apărură cei trei actori, aplauzați la scenă deschisă.

— Ți-a plăcut ? o întrebă Dean pe Minta.

— A fost minunat ! exclamă ea, radiind. Tu nu crezi la fel ?

— Absolut...

Privirile lor se încrucișară și gravitatea pe care ea o cînta în ochii lui Dean o tulbură profund. Prea absorbită de spectacol, aproape că uitase de prezența lui. Dar acum nu mai putea să-și mute pri-

virea de la el și avu din nou senzația ciudată de a citi în ochii lui o rugămintă mută.

— Îți mulțumesc că ne-ai adus aici, zise ea pentru a încerca să-și ascundă tulburarea. Se întâmplă atât de rar să vezi un spectacol de o asemenea calitate. Și când te gândești că nici nu știam de existența acestui local. Cum l-ai descoperit ?

— Din întâmplare. Unul dintre clienții mei m-a invitat o dată aici. Mărturisesc că-mi place mai mult acest gen de club decât...

— Decât ce ? i-o tăie scurt Gerald.

Dean ezită.

— Nimic, nimic, evită el, conștient de ostilitatea tânărului.

Gerald îi aruncă o privire furioasă, care nu-i scăpă Mentei. Era evident că el vedea în Dean un rival și nu suporta să-și simtă supremația amenințată. La această idee, Menta fu parcursă de un frison, despre care n-ar fi putut spune dacă e plăcere sau de teamă.

— Și dacă mi-ai vorbi puțin despre tine ? întrebă brusc Dean, aparent preocupat să destindă atmosfera.

Gerald se îndreaptă în scaun.

— Lucrez cu tatăl meu, răspunse el scurt.

— Ce faci, mai precis ?

— Îl ajut la conducerea proprietăților. Și nu e o afacere mică. Tata se află în fruntea unui adevărat imperiu, preciză el umflându-se în pene.

— Nu mă îndoiesc, replică Dean pe un ton ironic. Și eu am moștenit câteva bunuri imobiliare de care a trebuit să mă ocup.

— În insulele Canare ? interveni Minta.

— Da, majoritatea. Bunica mea era originară de acolo.

— Soția ta locuiește în insule ? mai întrebă Minta, care nu se putea abține.

— Nu sunt căsătorit, răspunse el puțin cam sec.

Plictisit de turnura pe care o lua conversația, Gerald se ridică.

— Toată lumea pleacă. E timpul să mergem și noi.

Surprinsă, Minta aruncă o privire spre ceas. Era trecut de ora două.

— O Doamne, deja ! exclamă ea. Aveam impresia că abia am venit.

— Chiar ai chef să te duci acasă ? Sau ai prefera să mănânci ceva la „Tramps“ ? sugeră Dean.

Minta îl privi drept în ochi. Încă o dată, părea că el îi cere ajutor. Flatată de atenția ce i se acorda, răspunse fără să stea pe gânduri :

— A, da, hai să mergem la „Tramps“ ! E o idee excelentă.

— Minta, ar trebui să mergi acasă, protestă Gerald. Tatăl tău va fi îngrijorat.

— Te rog ! spuse ea repede. S-a întâmplat de multe ori să ne culcăm și mai târziu.

Dar Gerald nu se dădu bătut. O dată ajunși afară, o luă cu autoritate de braț și o trase spre mașină aruncându-i lui Dean :

— Ia-o înainte. Te urmărm !

— Mă doare... se plânse Minta. Dă-mi drumul.

Urcă apoi în mașina lui Gerald, destul de energică. Cu ce drept hotăra el ce să facă ea ? În

seara asta era fericită și avea chef de nebunii. Așa că, de ce făcea Gerald pe morocănosul ?

Iritarea sa atinse punctul culminant când, după vreo sută de metri parcursi, își dădu seama că Gerald făcuse la stânga în vreme ce Dean o luase drept înainte.

— De ce ai făcut asta ? se enervă ea.

— Mergem acasă, anunță Gerald.

Minta crezu că se sufocă de indignare.

— Nici nu vreau să aud ! Te previn : dacă mă duci acasă, îmi iau mașina și mă întâlnesc cu Dean la „Tramps“.

— Foarte bine, răspunse Gerald printre dinți. Te voi lăsa cu play-boy-ul tău ! Dar te avertizez : să nu vii să plângi pe umărul meu când va pleca în Spania sa natală !

Și smucind de volan, făcu o întoarcere demnă de un cascador. Ținându-se bine de scaun, Minta își reținu răspunsul usturător care-i stătea pe limbă. După câteva minute, Gerald opri mașina într-o scrâșnire de pneuri. În fața restaurantului, Dean îi aștepta fumând o țigară, cu un zâmbet malițios pe buze.

— V-ați rătăcit ? întrebă el ironic, îndată ce Minta deschise portiera.

Drept răspuns, Gerald demară în viteză. Chi-pul lui Dean se luminează dintr-o dată.

— În sfârșit, a înțeles !

— Doreai să plece ? se miră Minta.

— Bineînțeles...

— Dar ne-am certat !

— Era inevitabil, spuse el calm. Așa că, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ii oferi brațul și o conduse spre ușa restaurantului.

— De ce ? întrebă ea cu naivitate.

— În primul-rând, pentru că nu mi-ar fi plăcut să asist la cearta voastră și în al doilea rând pentru că doream să fiu singur cu tine.

Minta ridică spre el o privire uimită. El o mângâie ușor pe obraz.

— Va trebui totuși să te obișnuiești cu mine, șopti el.

Mintei i se opri deodată răsufierea.

— De ce ! reuși ea să articuleze.

— Chiar nu știi ?

Ea dădu negativ din cap, Dean se opri în pragul ușii, o trase spre el și o sărută ușor pe buze.

— Pentru simplul motiv, explică el cu o în-cetineală voită, pentru că noi doi ne vom căsători.

CAPITOLUL II

Timp de câteva secunde, Minta fu incapabilă să articuleze vreun sunet.

— Ești... ești nebun, șopti ea în sfârșit.

— Da, răspunse el liniștit. După tine !

— Dar nici măcar nu mă cunoști !

— Avem toată viața să ne cunoaștem, declară el pe un ton glumeț ce contrasta totuși cu gravitatea privirii lui.

El râse ușor.

— Nu credeam în dragostea la prima vedere până să te întâlnesc, Minta. Dar acum trebuie să cedez în fața evidenței.

Visa oare ? Nu era posibil, se va trezi...

— Tu... tu ești îndrăgostit de mine ? întrebă ea neîncrezătoare.

— Nebunește, murmură el cu o voce aproape șoptită.

În acel moment, un grup de tineri care ieșeau din restaurant îi îmbrânci.

— Chiar vrei să mănânci ? se interesă Dean.

Ea dădu negativ din cap. Emoția îi tăiasese pofta de mâncare. I-ar fi fost și frig dacă Dean n-ar fi ținut-o lipită de el și nu i-ar fi transmis căldura corpului său. Merșeră câteva minute în tă-

cere, ca și cum nici unul n-ar fi avut curaj să vorbească. Ușor, Dean încetini pasul.

— Înțeleg că ești surprinsă de o asemenea declarație, Minta, spuse el în sfârșit.

Se opri și o obligă să-l privească.

— Poate că nu m-am arătat destul de răbdător, reluă el gânditor. N-am avut intenția să te bruschez, dar...

O luă pe după umeri și se uită fix în ochii ei.

— Te iubesc, Minta, și nu vreau să mai aștept. Spune-mi că zeii nu sunt atât de neîndurători încât să te facă să nu-mi împărtășești sentimentele.

Tremurând, tânăra deschise gura dar buzele sale nu articulară nici un sunet.

— Minta, spune-mi că nu m-am înșelat.

— Oh, Dean, eu...

— Nu, ai dreptate, spuse el deodată. Nu spune nimic, îți cer prea mult. Nu am dreptul să te forțez așa.

Se îndepărtă de ea, dar Minta îl prinse de braț.

— Dean, stai...

El se opri. Tensiunea pe care o simțea era aproape palpabilă.

— N-am fost niciodată îndrăgostită... Dar cred că tocmai am descoperit ce înseamnă asta.

— Draga mea, de cum te-am văzut am știut ce vei însemna pentru mine...

— Adevărat?

Buzele lor se uniră fără ca ei să-și fi dat seama. Dean o sărută la început timid, ca și cum ar fi ținut în brațe un bibelou extrem de fragil. Apoi, când Minta îi înconjură gâtul, el răspunse la invitația mută și-și strânse îmbrățișarea. Gura sa

o forță atunci pe cea a Mintei, care-l sărută cu o ardoare de care nu se crezuse niciodată capabilă.

— Dragostea mea, șopti el, te caut de atâta timp fără să știu...

Începu deodată să râdă, că și cum s-ar fi trezit brusc la realitate.

— Dacă aș fi știut că venind la Londra cu afaceri voi da peste femeia vieții mele ! exclamă el vesel.

La aceste cuvinte, pe Minta o invadă un val de fericire. Dean Fenton o iubea... Și ea era îndrăgostită de el cum nu mai fusese niciodată până atunci... Asta era deci presentimentul care o urmărise toată seara !

După ce s-au plimbat mult timp, ajunseră la Trafalgar Square. Printr-un acord tacit, se așezară pe o bancă de la intrarea în parc și, fericită, Minta se rezemă de Dean.

— Toată viața îmi voi aminti noaptea asta, spuse ea visătoare.

Dean o sărută ușor pe buze.

— Minta, ai accepta să vii cu mine în Canare ? întrebă el deodată.

— Hei ! exclamă Minta râzând. Lasă-mă să mă obișnuiesc cu ideea. Și va trebui să-l pregătesc și pe tata...

— Totuși, ești majoră !

— Da, dar știi cum sunt părinții... Mă va sfătui să aștept, să nu iau cu ușurință o hotărâre.

— Să aștepti ce ? mormăi Dean. Suntem siguri de noi. Așa că, la naiba cu conveniențele !

O îmbrățișă cu putere.

— Minta, reluă el cu o voce schimbată, nu mai pot să aștept.

— Nici eu... șopti ea.

Se îmbrățișară îndelung, cu o ardoare ce concurea cu nerăbdarea lor de a se cunoaște mai bine. Cu un gest febril, Dean îi descheie nasturii paltonului și începu s-o mângâie prin bluză. Un val de căldură o parcurse și se băgă și mai tare în el.

— O, Doamne, Minta, mă innebunești. Te doresc atât de mult...

Continuă apoi oftând :

— Dacă măcar am fi fost în Statele Unite, ne-am fi căsătorit la biserica cea mai apropiată și apoi am fi putut...

Nu îndrăzni să-și termine fraza. Dar Minta știa la ce se gândea. O dorea. Și această idee nu o șoca, ba din contră. În acel moment ar fi dat orice ca să petreacă noaptea în brațele lui Dean. Dorința pe care ea o simțea era mai puternică decât orice...

— Oh, da... murmură ea simplu.

Un zâmbet ușor înflori pe buzele lui Dean și liniștea se umplu de șoaptele tandre ale inimilor lor.

Când ajunseră în fața casei ei, se iveau zorile.

— Unde e camera ta ? întrebă Dean scrutând fațada.

— La primul etaj, în stânga.

— Descrie-mi-o ca să mi te pot imagina în decor, șopti el.

Minta se supuse ascultătoare. Apoi Dean o sărută pentru ultima oară și o lăsă să plece, nu fără regret.

— Dean, nu vreau să te părăsesc...

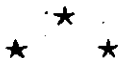
— Ne vedem mâine, iubito. La „Cumberland“ de exemplu. Nu-i spune tatălui tău nimic deocamdată. Prefer să mai așteptăm puțin. Îți telefonez mâine negreșit.

Minta ezita încă să intre în casă.

— Intră, iubito, sau nu mai răspund de mine, reluă Dean cu o strâmbătură comică.

Derutată, Minta urcă în fugă scara ce ducea la camera sa. Era atât de fericită încât nici nu se gândi că l-ar fi putut trezi pe tatăl său sau pe Maggie.

Imediat ce închise ușa, alergă la fereastră pentru a-i face un ultim semn de rămas-bun lui Dean. Așteptă apoi ca acesta să dispară în capătul străzii, pentru a trage perdeaua. După aceea se dezbracă și se băgă în pat. Somnul se lăsă mult așteptat. Timp de câteva ore, ea își derulă în memorie filmul acelei seri de neuitat. La gândul că Dean o iubea, i se părea că inima i se va opri, atât era de fericită. Când adormi în sfârșit, stelele nu mai erau de mult pe cer...

Când se trezi a doua zi, era trecut de unsprezece. Îi trebuiră câteva secunde până să înțeleagă că starea plăcută în care se afla nu se datora viselor. Nu visase. Sau mai bine-zis, visul devenise realitate : se va căsători cu Dean !

La gândul acesta, se ridică brusc și intră în baie. Dragostea îi dădea aripi...

După câteva minute, intra în fugă în bucătărie, unde se foia doamna Doyle, menajera.

— M-a căutat cineva la telefon ? întrebă ea fără suflare.

Doamna Doyle, căreia nu-i plăcea să fie ignorată, o fulgeră cu privirea.

— Bună ziua, Minta, aruncă ea sec.

— Iartă-mă, Doyley, reluă tânăra. Bună ziua. Dar răspunde-mi, te rog, e urgent.

— Mai mulți, îi spuse doamna Doyle laconic.

— Cine ? Același bărbat ?

Doyley îi aruncă o privire intrigată.

— De unde știi că e vorba de un bărbat ? se interesă ea, nu fără răutate.

— Doyley !

După privirea nerăbdătoare a Mintei, femeia își dădu seama că acesteia nu-i ardea de glume.

— Nu cred, răspunse ea în sfârșit. Am avut impresia că vocile erau diferite.

În ciuda orei târzii, Minta se așeză la masa unde își lua de obicei micul dejun.

— Pari foarte veselă astăzi, comentă doamna Doyle, servindu-i o ceașcă de cafea caldă și o prăjitură.

Un zâmbet radios luminează chipul Mintei.

— Niciodată n-am fost mai veselă, recunosc eu fericită.

Intrigată, doamna Doyle o privi cu atenție, apoi întrebă brusc :

— Nu cumva te-a cerut Gerald în căsătorie ?

— Gerald ? Doamne ferește, nu ! strigă Minta ca și cum ar fi fost o idee ciudată.

Uimită, doamna Doyle tăcu și reluă spălatul vaselor. Când soneria telefonului se făcu auzită, Minta se ridică atât de repede încât era să verse ceașca de cafea.

— Răspund din biroul tatei! strigă ea din hol.

Recunoscând însă vocea familiară a lui Gerald, nu-și putu ascunde decepția.

— A, tu ești... oftă ea.

Dar tânărul nu păru să remarce dezamăgirea Mintei.

— Ascultă... începu el pe un ton ezitant. Îmi pare rău că te-am lăsat aseară cu Fenton. Dar mă exasperase. Presupun că te-ai plictisit de moarte!

— Presupui greșit, i-o întoarse Minta cu dezinvoltură. Am petrecut o seară minunată.

Gerald rămase tăcut câteva clipe, uluit.

— În orice caz, spectacolul de mimă a fost absolut jalnic. Complet demodat! aruncă el cu siguranță în glas.

Dar trebuia ceva mai mult ca s-o descumpănească pe interlocutoarea lui.

— Nu sunt de aceeași părere. Mie mi-a plăcut mult. Și de fapt, de ce m-ai sunat?

— Ia te uită, Minta, ce întrebare! exclamă Gerald pe un ton indignat.

Era evident că nu fusese obișnuit cu un asemenea tratament...

— Ca să-ți cer iertare și să te invit în seara asta la un concert de rock, adăugă el, puțin mai blând.

— Îmi pare rău, răspunse Minta extraordinar de calm, dar sunt ocupată.

— Atunci mâine, sugeră tânărul într-un efort de împăcare ce nu-i stătea în fire.

— Imposibil. Și mâine sunt ocupată. Ca să fiu sinceră, voi fi ocupată tot restul vieții. Deci, te rog să nu mă mai suni ; mă deranjezi și îți pierzi timpul.

Inchise imediat, uimită și încântată totodată de propriul său curaj. Cu o bună dispoziție spontană, ea schiță doi pași de dans în biroul tatălui său. Când telefonul sună din nou, ezită. Cu siguranță că era Gerald care dorea explicații. Apoi se gândi că putea foarte bine să fie Dean. La acest gând, alergă spre aparat și ridică receptorul.

— Ce mai face iepurașul meu adorat în dimineața asta ?

Vocea lui Dean produse asupra ei efectul unei mângâieri.

— Am impresia că am avut un vis minunat și încă mă mai îndoiesc puțin că este realitate, mărturisi ea.

— Înțeleg ce vrei să spui. Și eu simt aproape același lucru. Te aștept la ora unu la Cumberland, de acord ?

— Perfect.

— Mintă...

— Da ?

— Orice minut care mă desparte de tine, iubit, mi se pare o eternitate.

Ușurată de constatarea că sentimentele lui Dean față de ea nu se schimbaseră din ajun, Minta răspunse veselă :

— Și eu sunt incapabilă să fac altceva decât să mă gândesc la tine.

Amândoi izbucniră în râs, apoi Dean închise, blestemând întâlnirea de afaceri ce-l împiedica să vorbească mai mult cu ea.

Minta probă cel puțin zece rânduri de haine înainte de a se hotărî cu ce să se îmbrace pentru întâlnirea cu Dean. Nu dorea să-l dezamăgească...

Pe la douăsprezece și jumătate sări într-un taxi, știind că va ajunge mai devreme. Așezați la masa rezervată, el își fixă privirea spre ea și o sărută cu pasiune, fără să-i pese, de privirile curioase ale celorlalți clienți.

— Am întârziat puțin din cauza blocajelor de circulație, îi explică el. În Canare sunt rare blocajele și cam uit că traficul e atât de dens la Londra.

Un chelner le prezintă meniul, dar ei nu se uitară imediat pe el. Dean luase mâna Mintei și o devora din priviri pe tânăra femeie. Părea că nu se plictisește niciodată s-o privească.

— Tot nu mi-ai spus motivul vizitei tale la Londra, îi aminti ea deodată.

El ridică din umeri.

— Afaceri de familie, explică vag. Dar puțin contează... Important e că nu pot să stau decât zece zile.

— Zece zile ? repetă Minta consternată.

— Din păcate. Am multe probleme de rezolvat, dar îți promit să-ți consacru cea mai mare parte a timpului.

Chelnerul se apropie din nou pentru a lua comanda. Fără să se uite pe meniu, Dean spuse la întâmplare :

— Pentru început adu-ne somon, apoi mușchi de vită cu legume. Ți convine, iubito ?

Ea dădu afirmativ din cap. Nu conta ce avea în farfurie. Era cu Dean, în rest nu-i mai păsa de nimic.

— Zece zile înseamnă groaznic de puțin, murmură ea neliniștită.

— E suficient dacă ai încredere în mine, spuse Dean pe un ton hotărât.

— Suficient pentru ce ? îl interogă Minta, deși ghicise răspunsul.

— Pentru a ne căsători, evident ! Poate că par grăbit, dar sunt absolut sigur de sentimentele mele, iar dacă și tu ești...

— Sunt, îl asigură Minta cu convingere. Dar tata...

— Ce-i cu el ?

Ea ezită, apoi spuse pe nerăsuflăte :

— Ei bine, sunt sigură că se va opune unei căsătorii atât de rapide. N-am putea aștepta câteva luni ? sugeră ea. Ai veni în Anglia de câte ori ai putea...

— Imposibil, răspunse el încruntându-se. Afacerile mă vor obliga să rămân în Canare o lungă perioadă.

— Cât de lungă ?

— Luni întregi.

Minta simți cum lacrimile îi ardeau pleoapele. În urmă cu câteva secunde era atât de fericită și iată că totul se prăbușea. Niciodată n-ar suporta

să nu-l vadă pe Dean câteva săptămâni, câteva luni.

Ridică privirea și-l văzu pe însoțitorul său la fel de tulburat ca și ea.

— Mintă, dacă vrei cu adevărat, nimic nu ne poate despărți, reluă el privind-o fix. Zece zile sunt suficiente pentru a încheia o căsătorie.

Emoția care se citea pe chipul lui birui ultimele rețineri ale tinerei. Brusc, ea hotări că nici menii și nimic nu se va opune fericirii lor.

— De acord, Dean, spuse ea răgușită. Hai să ne căsătorim înainte să pleci în insule.

Tensiunea în care se afla Dean se spulberă ca prin minune. Un zâmbet larg i se întipări pe față.

— Mintă ! Dacă am fi singuri...

— Șșst ! i-o tăie ea, punându-și arătătorul pe buzele lui.

Dean îi luă mâna și depuse pe ea un sărut tandru.

— În seara asta îi spun tatei, continuă Mintă.

— Nu, nu încă. Dă-mi mai întâi certificatul tău de naștere ca să mă ocup de formalități. Când va fi totul gata, voi sta eu de vorbă cu tatăl tău. În prezența ta, bineînțeles.

Sugestia lui Dean o liniști. Fără să recunoască, se temea mai mult decât orice de reacția tatălui său.

Plecară repede de la restaurant. Dean avea o nouă întâlnire cu Richard după-amiază și voia să treacă mai întâi să ia certificatul de naștere al Mintei. Aceasta insistă să-l însoțească cu taxiul până în centrul orașului. Când el coborî din taxi, ea îl reținu protestând.

— Sărută-mă.

Tânărul puse stăpânire pe gura ei cu o asemenea ardoare încât Minta fu profund tulburată. Îl privi apoi îndepărtându-se pe trotuar, gândindu-se că nu se aflau decât la începutul pasiunii...

Vocea nerăbdătoare a șoferului o aduse la realitate :

— Unde vă duc, domnișoară ?

— Aăă... La Knightsbridge, vă rog.

Tânăra petrecu restul zilei în magazinele unui centru comercial de lux. Când cumpără dintr-un magazin de lenjerie fină desuuri din mătase naturală și cămăși de noapte brodate, un vânzător o întrebă amabil :

— Cumpărați pentru un trusou ?

Minta bâlbâi un răspuns vag. Îi venea greu să creadă că urma să devină doamna Fenton. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îi plăcea mai mult.

Chiar în aceeași seară, Dean o duse să cineze într-un luxos restaurant franțuzesc.

— Cum s-a desfășurat întâlnirea ta cu tata ? se interesă Minta.

Dean se strâmbă.

— Mai prost decât mă așteptam. Colegii lui s-au arătat mai refractari decât el. Dar nu s-a încheiat nimic deocamdată și încă mai sper că-mi voi atinge scopul.

— Ți-aș putea fi folositoare, aruncă prudent Minta.

— Chiar crezi că tatăl tău s-ar lăsa influențat de propria lui fiică în afaceri ?

— Nu, ai dreptate, conveni ea.

Un licăr de dorință se aprinse în ochii lui Dean.

— În orice caz, șopti el, ești tot atât de frumoasă.

— Te iubesc atât de mult, Dean, spuse Minta, simțind că se topește sub privirea arzătoare în care era învăluită.

Fără s-o scape din ochi, el se scotoci în buzunarele hainei și scoase o cutiuță pe care i-o înținse.

— Pentru tine...

Uluită, Minta descoperi în cutiuța de catifea neagră un inel al cărui opal înconjurat de diamante minuscule scânteia în mii de ape. De emoție, o lacrimă i se ivi pe pleoapă și nu putu să articuleze nici un sunet.

— Nu-ți place ? o întrebă Dean tandru.

— Ba da...

Își puse inelul pe deget și-l admiră îndelung.

— Am și o autorizație specială pentru a ne căsători repede, anunță el. Mai precis, peste cinci zile.

— Adică marțea viitoare ?

— Da.

Minta izbucni în râs.

— Sunt cea mai fericită femeie din lume ! strigă ea spre marea uimire a celor de la mesele vecine.

Ieșind din restaurant, se plimbară puțin. Timpul se răcise considerabil și foarte curând pe Minta o apucă tremuratul. Dean o luă imediat în brațe.

— Iubito, ți-e frig... O să vezi, în insulele Canare e mult mai cald decât aici. Vei aprecia blândețea climatului, sunt sigur de asta.

— Acum e vară acolo ? întrebă ea.

— Nu, dar rar se întâmplă să fie mai puțin de cincisprezece grade. Ce vrei să facem acum ?

Fără să stea pe gânduri, Minta spuse :

— Știu ! Tata a ieșit cu Maggie și probabil că va dormi la ea. Ce-ar fi să vii la mine ?

O dată ajunși acasă, Minta se dezbracă de palton și se apucă să aprindă focul în șemineu. Dean se instalase confortabil într-un fotoliu și o privea.

— Vino aici acum, șopti el.

Cu ochii scânteind, ea se așează pe genunchii lui. De la începutul serii aștepta această clipă.

— Mă simt atât de bine încât îmi vine să râd și să plâng în același timp, spuse Minta încet. E normal ?

Dean o mângâie dragăstos pe obraz.

— Cred că ești îndrăgostită, replică el malicios.

Se uită în ochii ei, ca și cum ar fi vrut să-i citească sufletul. Apoi, încet, își apropie buzele de ale ei și puse stăpânire pe ele. Minta avu impresia că Pământul se oprise. Nimic nu mai conta în afară de gura lui Dean pe a ei, decât căldura corpului ei lângă al lui...

Când, în sfârșit, el se opri și descheie bluza Mintei, aceasta nici măcar nu se gândi să protesteze. În curând, degetele experte ale lui Dean traseră linii de foc pe pielea ei, coborând de-a lungul gâtului, atingându-i cu blândețe sâni încordați.

— Oh, Dean... gemu ea.

El tocmai se pregătea să continue acest supliciu delicios, când se îndreptă brusc. Ca prin ceață, Minta auzi un zgomot venind de la intrare.

— Minta ești acasă ? întrebă o voce mult prea familiară.

— O, doamne, tata !

Cu viteza luminii ea se ridică și-și aranjă hainele și părul atât cât putu.

— Sunt în salon, spuse ea încet.

Când ușa se deschise și în prag apăru tatăl său, ea remarcă faptul că Dean adoptase o aparență dezinvoltură. Nimic nu-l trăda că, doar cu câteva clipe în urmă, ținuse în brațe o femeie.

Richard Tennant nu-și ascunse uimirea dând cu ochii de tânăr.

— Fenton ! Ce s-a întâmplat ?

Aruncă apoi uimit o privire către ceasul său.

— Ai ceva urgent să-mi comunici ?

— Nu, răspunse Dean cu un zâmbet larg. Doar că am invitat-o pe Minta la restaurant ca să-i mulțumesc pentru cina de aseară și ea mi-a propus să bem un ultim pahar împreună.

Richard o privi curios pe fiica sa, care se înroșise.

— Foarte bine... Vă țin companie. Dă-mi și mie un whisky cu sifon, Minta, te rog.

Făcând eforturi pentru a-și reveni, Minta se supuse imediat. Când își dădu seama că tatăl ei se așezase în fotoliul său preferat, un sentiment de panică puse stăpânire pe ea. Cunoștea această atitudine : asta însemna că nu avea de gând să se ducă la culcare înainte ca Dean să fi plecat.

Cei doi bărbați discutară vreo douăzeci de minute, apoi Dean se ridică.

— Pe mine mă scuzați, mă întorc la hotel.

Îi adresează apoi Mintei un zâmbet cald.

— Mulțumesc pentru băutură.

Ea se ridică la rândul ei.

— Te conduc.

Dean își luă la revedere de la Richard și o urmă pe tânără.

— Îmi pare rău, murmură ea când ieșiră afară. Eram convinsă că tata va dormi la Maggie!

— Nu te îngrijora, iubito, o liniști Dean.

O sărută tandru înainte de a se urca în mașină.

Cu pași lenti, Minta intră în casă. Când băgă capul pe ușa salonului pentru a-i ura noapte bună tatălui său, acesta îi făcu semn să intre.

— Stai jos o clipă, îi spuse el. Aș dori să-ți vorbesc.

— Nu acum... șopti ea. Sunt extenuată.

— Nu durează mult.

Minta se supuse fără tragere de inimă dar, contrar obiceiului, nu se așeză pe covor în fața tatălui său.

— Credeam că rămâi la Maggie, remarcă ea pe un ton neutru.

— Am ieșit cu ea, dar am condus-o și atât. O durea teribil capul.

Chipul lui Richard se înăspri ușor.

— Când ne-am văzut în după-amiaza asta, Fenton nu mi-a spus că are de gând să te invite la cină, constată el cu răceală.

— Nu ? Pesemne că a uitat...

Inima Mentei bătea cu putere dar se forță să adopte un ton detașat.

— Te mai întâlnești cu el ?

— E drăguț din partea lui că se gândește la mine, evită ea răspunsul.

— Dacă tu crezi...

Richard Tennant o privi cu atenție pe fiica sa.

— Mintă, urmă el hotărât, aș prefera să nu te mai întâlnești cu el.

— De... de ce ?

— Tocmai negociam un contract important și dacă devii prietena lui, lucrurile s-ar complica puțin.

— Nu înțeleg de ce ! replică Mintă. Tatăl lui Gerald este un client al băncii tale, dar nu mi-ai interzis niciodată să mă întâlnesc cu el. Din contră, m-ai încurajat !

— E cu totul altceva. Dar nu vom sta la taclale toată noaptea. Draga mea, insist : începând de astăzi, evită-l pe Dean Fenton.

— Dar e ridicol ! Chiar tu mi l-ai prezentat...

— Da. Pentru că am crezut că ar putea deveni un client, nu cavalerul tău.

— Ei bine, îmi pare rău pentru tine, tăticule, dar intenționez să mă întâlnesc cu Dean de câte ori am chef. Și nu-mi pasă absolut deloc dacă va fi un client al băncii tale sau nu !

Surprins de tonul fiicei sale, Richard nu răspunse imediat.

— Nu te enerva, reluă el în cele din urmă. Mai bine să discutăm calm...

Dar Mintă nu se putea calma. Dean era un subiect la care ținea prea mult...

— Să discutăm despre ce ? Îți repet că voi ieși cu Dean Fenton de câte ori voi avea chef. Nu te mai chinui să-mi schimbi părerea.

O cută se ivi pe fruntea lui Richard Tennant. Atâta îndârjire din partea fiicei sale ascundea cu siguranță ceva rău.

— Se vede că-l apreciezi mult dacă-mi vorbești așa, observă el.

— Exact ! Îl apreciez atât de mult încât...

Se opri. În furia sa, era cât pe-acți să nu-și respecte promisiunea față de Dean.

— ... atât de mult încât să hotărâsc eu singură dacă trebuie să-l mai văd sau nu ! încheie ea pe un ton provocator.

Lui Richard nu-i trebuia mai mult timp pentru a se simți rănit în amorul propriu. Director al unei bănci comerciale de renume, își datora succesul, printre altele, faptului că reușea întotdeauna să-și impună punctul de vedere colaboratorilor săi. Și avea intima convingere că același procedeu trebuia să funcționeze și în cazul fiicei sale.

Lovi cu pumnul în spătarul fotoliului.

— Destul, Mintă ! Mă vei asculta, asta-i tot !

Ochii Mintei aruncau fulgere de mânie. Cu mâinile în șolduri, îi bară calea și-l privi fix, energică la culme :

— Interdicția ta vine cam târziu. Am stabilit deja să mă întâlnesc cu Dean Fenton mâine seară !

Și fără să aștepte reacția tatălui său, ieși din cameră în fugă.

CAPITOLUL III

Gâfâind, Minta intră în camera sa și încuie ușa. Se aruncă pe pat îmbrăcată și remarcă stupefiată că tremura de nervi. Cu un gest furios, își aruncă pantofii în cealaltă parte a camerei.

Atitudinea tatălui său o revolta la culme. Chiar dacă n-ar fi fost îndrăgostită de Dean, n-ar fi acceptat să-i fie impusă purtarea. Cu ce drept își permitea el să-și impună voința în felul ăsta ?

Gândurile sale se îndreptară atunci către cel pe care-l iubea. Dean... O, Doamne, ce s-ar fi întâmplat dacă tatăl ei nu s-ar fi întors pe neașteptate ? Un frison o parcuse la amintirea îmbrățișării lor infierbântate. În adâncul sufletului, avea intima convingere că el știa să-i satisfacă din plin dorințele. Ce n-ar fi dat să fie deja soția lui și liberă să-l iubească !

A doua zi de dimineată, pândi torsul familiar al motorului mașinii tatălui ei înainte de a se da jos din pat. Prefera să nu dea ochii cu el...

Dean o sună aproape de prânz.

— Iubito, mi-a fost imposibil să te sun mai devreme, se scuza el. Am avut o întâlnire foarte devreme la Cambridge și aseară am uitat complet să-ți spun de ea.

— Începusem să intru în panică, mărturisi Mintă, care fremăta de nerăbdare de la ora opt.

— Ce păcat că s-a întors tatăl său, oftă el. Aș fi petrecut cu plăcere noaptea în brațele tale, iubirea vieții mele...

— Dean, după ce ai plecat, m-am certat cu tata.

— Din cauza mea ?

— Da. A încercat să mă pună în gardă împotriva ta.

— Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, oftă el din nou. I-ai spus despre planurile noastre ?

— Nu i-am spus decât că avem intenția să ne întâlnim din când în când.

— Foarte bine. Nu vreau să-l înfrunți singură. Din ce cauză nu vrea să ne vedem ?

— A spus că este vorba despre contractul pe care-l negociezi cu banca. Cum mai merge ? Ai obținut ce doreai ?

— Parțial, răspunse Dean, fără a face alte precizări. Trebuie să te las acum, Mintă. După-amiază vin la Londra. Pe mai târziu, iubito.

Seară se întâlniră într-un restaurant din bătrânul oraș, restaurant renumit pentru excelența sa bucătărie. Degustând o delicioasă budincă cu scorțișoară, Dean anunță deodată :

— Tatăl tău mi-a lăsat un mesaj la hotel. Vrea să-mi vorbească.

— Ți-a spus despre ce ? întrebă nerăbdătoare Mintă.

— Bănuiesc că despre afaceri...

Tăcu, apoi reluă cu un aer preocupat :

— În orice caz, mi-am anunțat secretara să-î

spună că nu mă pot întâlni cu el înainte de luni.

Luă mâna Mentei și o mângâie cu blândețe.

— Ți-e frică, draga mea ?

— De ce ? De tata sau de căsătorie ?

— Nu știu... De amândouă.

Ea ezită puțin.

— Nu-mi fac absolut nici o grijă din cauza tatei. Prima sa reacție va fi teribilă mai mult ca sigur, dar încetul cu încetul va reveni la sentimente mai bune. Mă adoră, știi...

— Mînta, nu vreau sub nici o formă să fiu cauza unui conflict între voi, se alarmă Dean.

— Nu asta-i problema ! El este la originea disputei noastre ! rectifică ea energic.

Apoi dădu din cap, ca pentru a alunga un gând neplăcut.

— Cât despre căsătorie, reluă ea mai calm, e adevărat că mă sperie puțin.

Cum Dean o privea încordat, ea se grăbi să-l liniștească.

— În sfârșit, vreau să spun, în măsura în care mă tem puțin să părăsesc Anglia pentru o țară absolut necunoscută. Dar cu tine, sunt gata să merg criunde.

Chiar în clipa în care pronunța aceste cuvinte, ea se gândi că nu era totul adevărat în ceea ce spusese. În realitate, puterea pe care acest bărbat o exercita asupra ei începea s-o înnebunească... Și apoi, fără să recunoască, se temea să nu pară complet lipsită de experiență în ochii seducătorului desăvârșit care era Dean. Dar, de la începutul idilei lor, se silea să evite acest gen de considerații și, din nou, alungă acest gând supărător.

În zilele următoare, s-au întâlnit în fiecare seară. În timpul weekendului, soarele își făcu apariția și ei profitară de acest lucru pentru a face lungi plimbări prin Regent Park. Mînta savură din plin momentele de fericire, în ciuda umbrei amenințătoare ce plana peste dragostea lor. Când gândul îi fugea la tatăl ei, își impunea imediat să-l alunge.

— Sper că nu se va opune, oftă ea într-o după-amiază, când discutau despre atitudinea tatălui ei. Care este miza exactă a contractului pe care trebuie să-l închei cu banca ?

Dean ezită ușor înainte să întrebe la rîndu-i :

— Îți amintești că ți-am spus despre moștenirea unei proprietăți în insulele Canare ?

— Da...

— Ei bine, este vorba despre un teren pe malul mării, pe care am de gând să construiesc un sat de vacanță. Va fi un complex de lux, cu piscină, teren de golf, terenuri de tenis și o galerie comercială. Tot tacămul pentru o vacanță reușită.

— Și ai vrea ca banca tatălui meu să finanțeze proiectul ?

— Nu chiar.

Dean se uită fix în ochii ei.

— Ca să fiu sincer, e puțin mai complicat.

Dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea Mîntei.

— Îți dai seama că a trecut mai bine de o jumătate de oră de când nu m-ai sărutat ? se plânse el supărat.

Ea îi zâmbi vesel, se agăță de gâtul lui și-i depuse un sărut pe buze.

De la cearta cu tatăl ei, Minta îl evita pe cât posibil. Se dădea jos din pat după ce el pleca, și nu se întorcea acasă decât seara târziu. Totuși, într-o zi, el se întoarse pe la trei după-amiază și dădu nas în nas cu fiica sa, care se pregătea să iasă.

— Poți să-mi explici de ce te-ai transformat în musafir în casă asta ? întrebă el sec.

Luată din scurt, Minta nu știu la început ce să răspundă, apoi îi aruncă ieșind în ușă :

— Nu încerca să înțelegi ! Așa sunt femeile !

Ajunsă afară, ea izbucni în râs, amintindu-și mutra uluită a tatălui său. Cu siguranță că se va îndoi de sănătatea ei mintală !

Totuși, când Dean o aduse acasă cu mașina duminică seara, Minta își pierduse puțin din siguranță.

— Poate ar fi mai bine să vin cu tine mâine, să vorbim cu tata, spuse ea pe un ton nesigur.

Dar tânărul rămase neînduplecat.

— Nu, nici nu încipe vorbă. Ar constitui un prilej de bărfă în bancă.

— Va fi extrem de furios, să știi, spuse ea fără prea mare convingere.

— Tocmai de aceea ! Vreau să te scutesc de o asemenea scenă.

Minta zâmbi emoționată.

— Chiar nu ți-e frică de nimemi și de nimic ?

Dean o trase spre el și o sărută.

— Ba da. Mi-e frică de un singur lucru : să nu te pierd, îi șopti el la ureche. Deci, în caz că

tatăl tău va încerca să te oprească să te căsătorești cu mine, prefer...

— Niciodată ! i-o tăie scurt Minta. Niciodată nu va reuși să mă despartă de tine.

Se gândi o clipă, apoi adăugă :

— Și dacă ai veni să vorbești acasă cu el ? Ar fi mai bine decât la birou, nu ?

— El a propus această întâlnire, preciză Dean. Și nu te mai frământa atâta că nu ajută la nimic. Măine se va hotări totul.

La aceste cuvinte, se aplecă spre Minta, apoi își lăsă buzele să rătăcească pe obrajii acesteia, pe gât, pe baza gâtului care se zărea prin deschizătura bluzei.

— Dragostea mea, următoarele patruzeci și opt de ore vor fi cu siguranță cele mai lungi din toată viața mea, șopti el.

★

★

★

Minta dormi prost, mai ales în noaptea aceea. În ciuda siguranței lui Dean, se întreba dacă n-ar fi fost mai diplomatic să-i dea ea vestea tatălui ei. Dar se temea că nu va putea să se stăpânească și să-i spună acestuia cuvinte pe care el nu i le-ar ierta niciodată.

Luni dimineata, Minta se hotări să-și ocupe timpul înainte ca așteptarea s-o innebunească... Ieși deci să-și cumpere niște haine de vară pentru apropiata sa plecare. Spre prânz, se întoarse acasă și se instală lângă telefon cu câteva reviste în față. Cu cât se apropia ora întâlnirii lui Dean cu tatăl ei, cu atât îi creștea nervozitatea.

Când răspunse la telefon, așteptarea îi fu înșelată. Nu era decât o prietenă care-o invita la o petrecere! Mintă refuză invocând un motiv fals. Cum să-i spună unei prietene că peste câteva zile va fi în străinătate cu soțul său ?

Cu o agerime nouă, luă cunoștință de faptul că existența ei urma să se schimbe radical. În curând, va fi departe de tatăl său, de prietenii săi și va trăi într-o țară în care nu cunoștea nici măcar limba... Străbătută de o emoție bruscă, alergă în bibliotecă și luă o gramatică spaniolă. Măcar să anticipeze evenimentele !

Era trecut de ora patru când Dean o sună în sfârșit.

— Dean ? se grăbi ea.

El își dresе vocea.

— Tot ce pot să-ți spun e că întrevederea nu s-a desfășurat prea bine, anunță el pentru început. Tatăl tău nu m-a menajat deloc : imediat ce-am intrat în biroul său mi-a ordonat să te las în pace. Când i-am spus că este prea târziu și că vrem să ne căsătorim, am crezut că face infarct.

Făcu o pauză și continuă cu încetineală :

— Evident că mi-a prezentat toate argumentele clasice, pe care le-am combătut unul după altul, ceea ce i-a dublat mânia. Înainte să mă dea afară m-a făcut iresponsabil și mi-a mai adresat câteva epitete încântătoare.

— O, Doamne ! Atât de groaznic a fost ? suspină Mintă.

— Din păcate, da. Mă bucur că n-ai asistat la scenă. Degeaba am insistat pe faptul că suntem

foarte îndrăgostiți, a rămas neînduplecat. Chiar m-a acuzat de...

— De ce ?

— Nu, nimic, nu contează. În orice caz, te previn : are de gând să te certe groaznic.

— Mă așteptam la asta. Oh, Dean ! Îmi pare nespus de rău că a trebuit să suporti o asemenea întrevedere.

— Nu contează, o liniști tânărul. Dar i-am promis tatălui tău că-i vei vorbi în seara asta. Poate se va mai calma între timp. În orice caz, nu ceda presiunii, draga mea ! Jură-mi asta !

— Nu-ți face griji. Nimic nu mă va face să mă răzgândesc. De altfel, sunt sigură că tata va reveni la sentimente mai omenești, după un timp de gândire.

În realitate, Minta nu simțea nici pe departe siguranța pe care o afișa. Era prima dată când traversa o criză atât de gravă cu tatăl său și se temea de reacția lui mai mult decât voia să se arate.

— Dacă se ivește o cât de mică problemă, spuse Dean cu convingere, sună-mă. Voi veni imediat. Ai înțeles ?

— Da, da... I-ai spus că avem actele necesare pentru a ne căsători chiar mâine, dacă vrem !

— Da, dar asta n-a făcut decât să-i sporească furia. Totuși, îmi imaginam că intenția mea de a mă căsători cu tine îl va liniști...

— Probabil pentru că sunt unicul lui copil, comentă Minta gânditoare. Suntem foarte apropiați de la moartea mamei. Cred că s-a simțit jignit că nu m-am destăinuit lui.

— El îți povestește amănunte despre legătura cu Maggie ?

— A, nu !

— Vezi ? De ce ar trebui să-l ții la curent cu viața ta sentimentală ? spuse Dean sec.

Brusc, vocea lui se mai împlânzi.

— Iartă-mă că vorbesc astfel despre tatăl tău, iubito, dar atitudinea lui m-a cam exasperat. Mă voi gândi la tine în seara asta...

— Când ne vedem ? întrebă ea.

— Măine. Dar sună-mă în seara asta ca să-mi povestești discuția voastră. Și nu uita că te iubesc, Minta...

— Și eu, Dean...:

★

★

★

Orele care despărțiră apelul lui Dean de întoarcerea lui Richard Tennant părură fără sfârșit pentru Minta. Pentru a-și calma nervii, începu să pregătească cina, ceea ce nu-i fu prea ușor, dată fiind starea în care se afla. Când roțile mașinii lui Richard scrâșniră pe pietrișul aleii, tânăra tresări. Asta nu prevestea nimic bun în dispoziția tatălui său...

Îndată ce el își făcu apariția în bucătărie, ea începu pe un ton pe care-l spera calm :

— Cina e gata ! Nu trebuie decât să te așezi la masă !

Richard făcu un pas și o fulgeră cu privirea :

— Ce înseamnă asta ? mormăi el. Fenton a venit astăzi la biroul meu și a avut îndrăzneala să-mă anunțe că ești logodită cu el.

Minta se forță să-și păstreze calmul, în ciuda tonului agresiv adoptat de tatăl ei.

— Vrei să spui că l-ai chemat pentru a-i ordona să mă lase în pace, rectifică ea cât de blând putu.

— Dacă înțeleg bine, te-a vizitat imediat după întrevvedereă noastră.

— Nu. Mi-a telefonat, dacă vrei să știi totul. Sperai să fie altfel ?

— Minta, nu-i adevărat, nu-i așa ? Nu ai de gând să te căsătorești cu tipul ăsta pe care nici nu-l cunoști !

— Îl cunosc îndeajuns ca să știu că-l iubesc, replică ea pe un ton pe care și-l stăpânea cu greu. Ascultă, tată, încearcă să înțelegi... Chiar tu mi-ai mărturisit odată că ai avut certitudinea că te vei căsători cu mama după cinci minute de când ai văzut-o. Și atunci ?

— Era cu totul altceva ! Nu i-am vorbit despre sentimentele mele decât mult mai târziu. Și nici nu mă gândeam s-o duc într-o țară străină.

Pe chipul lui se citea exasperarea. Cu un calm forțat, el reluă :

— Cum poți fi sigură că Fenton nu-și bate joc de tine ! Și că n-ar fi decât un josnic profitor ?

— Crezi că ar putea fi așa ceva ?

El ezită înaintă să răspundă. Făcând un efort pentru a se stăpâni, reținu replica usturătoare care-i venise în minte. Secretul profesional trecea înainte de toate...

— Nu, nu... Dar în orice caz, îi plac banii. Păru că se gândește, apoi întreabă :

— Ți-a spus de ce a contactat banca mea ?

— Da. Ar vrea ca aceasta să-i garanteze proiectele imobiliare.

— Și ți-a vorbit despre familia sa ?

— Ce contează ? ! strigă Minta istovită. Mă căsătoresc cu el, nu cu familia lui ! Așa cum și el se va căsători cu Minta Tennant și nu cu tatăl acesteia ! adăugă ea cu neobrăzare.

— Nu vei face asta, Minta. Voi face tot posibilul să te împiedic !

— Cum ? Nu mai suntem în evul mediu, sunt majoră și liberă să acționez după bunul plac !

Deodată, Richard observă inelul de pe degetul fiicei sale. Se duse spre ea și-i apucă mâna cu furie.

— Din câte văd, ai cedat deja avansurilor lui ! aruncă el disprețuitor.

Minta se eliberă repede. Ochii săi sclipeau de furie.

— Cum îndrăznești ? ! strigă ea. Ce ai făcut aseară ? N-ai dormit la Maggie ? Nu cred că ești persoana potrivită să-mi dea o lecție de morală.

Insulta îl făcu pe tatăl ei să pălească.

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala ! bombăni el.

— Nu fac decât să-ți întorc sfatul ! replică Minta înainte să trântască ușa în urma ei.

Apoi alergă în camera sa, se aruncă pe pat și izbucni în plâns. Puțin mai târziu îl auzi pe tatăl său chemând-o la masă, dar nu-i răspunse. Luase o hotărâre și dorea s-o respecte. Deoarece el refuză să înțeleagă, nu va mai rămâne nici o clipă în casa asta !

Luând o valiză, începu să bage în ea în dezordine hainele sale favorite. Apoi se așeză în uni-

cul fotoliu din cameră și se înarmă cu răbdare. Când se va culca tatăl ei, va pleca la Dean.

Pe la ora unsprezece, recunosc pașii lui Richard urcând scara, apoi auzi ușa camerei lui închizându-se. Riscă să iasă pe coridor. Casa era cufundată în întuneric. Nici o rază de lumină nu se vedea din camera tatălui ei. Drumul era liber...

Își luă bagajul și coborî în vârful picioarelor. Ajunsă în parcare, constată ușurată că mașinuța sa porni fără dificultate. Nu s-ar fi putut întoarce în casă pentru a chema un taxi...

La acea oră târzie, străzile erau aproape pustii și nu-i trebuiră decât vreo douăzeci de minute pentru a ajunge la Cumberland. Receptionerul îi aruncă o privire perplexă când întrebă de camera lui Dean.

— Sunt logodnica lui, explică ea scurt.

Cu un aer neîncrezător, băiatul formă numărul unui post interior. Când puse receptorul în furcă, anunță pe un ton amabil :

— Coboară imediat, domnișoară. Vă rog să mă scuzați, dar n-am știut...

După două minute, Dean ieși din lift și veni spre tânără îmbrățișând-o cu putere.

— Dragostea mea... Ce s-a întâmplat ? Te-a...

Nu-și termină fraza. Mînta puse capul pe umărul lui și începu să plângă nervos. Aproape luând-o în brațe, el o trase spre bar și o obligă să bea un pahar de alcool.

— Bea asta și povestește-mi totul, o rugă el cu blîndețe.

— Iartă-mă, Dean, bîlbâi ea. Dar nervii mei au cedat...

— Te-a dat afară ?

— Nu, nu... Ne-am certat groaznic și am hotărât să plec de acasă.

— N-a încercat să te oprească ?

— Nu știe că sunt aici. Am așteptat să adoarmă ca să plec.

— Iubirea mea... șopti Dean sărutându-l tandru.

Minta răspunse la sărutul lui cu o ardoare înzecită de disperare.

— Vino, hai în camera mea, sugera Dean.

Odată ajunși sus, o luă din nou în brațe.

— Nu te teme, iubito, îi șopti la ureche. Măine vom fi căsătoriți și tatăl tău nu ne va mai putea face nimic. De acum eu voi veghea asupra ta.

— Oh, Dean...

Se întinse din nou să-l sărute, dar el o respinse cu blândețe.

— Voi suna la recepție ca să îți pregătească altă cameră.

Pusese deja mâna pe receptor când Minta îl opri și ridică spre el o privire limpede, în care Dean putu citi toată dragostea pe care i-o purta.

— Chiar vrei asta ? întrebă fata încetător.

Tânărul închise ochii, împărțit între dorința sa și moralitate...

— Dean, ți-am spus că am venit ca să fiu cu tine, înțelegi ? insistă Minta. Mi-ar plăcea să petrec această noapte alături de tine... Ca și pe toate celelalte, de altfel.

Își împreună mâinile pe după gâtul lui și se lipi strâns de el. Respirația lui Dean se înteti.

— Mai mult decât orice, aș vrea să fiu cu tine! Dar ești sigură că asta vrei ?

Drept răspuns, Minta se lipi ușor de șoldurile viitorului său soț.

— Dean, te iubesc și vreau să fac dragoste cu tine.

— Foarte bine. În acest caz...

Pentru o clipă, Minta crezu că un licăr de triumf se aprinsese în ochii lui Dean. Apoi el o sărută din nou și ea uită de tot ce-o înconjură.

Cu o încetineală voită, el începuse-o dezbrăcând-o încetîșor. Când fu complet dezbrăcată, o depuse cu multă grijă pe pat. Într-o liniște emoționată, contempla câteva clipe minunatul corp de alabastru cu curbe atât de feminine, apoi stinse lumina și camera se cufundă în semiîntuneric, iar Minta îl auzi dezbrăcându-se. Când veni și se întinse lângă ea, tânăra fremătă de plăcere la contactul cu acest corp viril care părea făcut să-i îndeplinească toate dorințele. Așa cum se aștepta, Dean se dovedii un amant minunat, atent și exigent în același timp. Cu o răbdare remarcabilă, o iniție în jocul dragostei, călăuzind-o pas cu pas pe calea extazului, trezind în ea plăceri necunoscute până atunci.

Când, înnebunită de plăcere, îl imploră să scurteze delicioasa tortură la care o supunea, el o posedă blând, purtând-o spre culmile nebănuitei fericiri.

Un sărut ușor pe tâmplă o trezi a doua zi de dimineață. Deschise ochii și, din instinct, se ghemui lângă Dean, torcând ca o pisicuță.

Tânărul o îmbrățișă cu pasiune și ea simți dorința renăscând. Făcură din nou dragoste cu o ardoare, cu o febrilitate ce părea de nepotolit.

Apoi timpul se opri și ei rămaseră în pat, extenuați, minute lungi ce li se părură ore întregi. În sfârșit, Dean se ridică într-un cot.

— Bună ziua, iubito, șopti el cu un aer șmecher. Știi că azi ne căsătorim ?

— Ihî... și ? Nu-mi doresc decât un lucru : să nu te miști din patul ăsta...

El răsă și depuse un sărut pe vârful nasului ei.

— Din păcate, asta nu se poate. Am o groază de formalități de rezolvat, spuse el punând mâna pe telefon.

— Ce vrei la micul dejun ?

— Alege tu. Oricum, nu prea mi-e foame.

În timp ce Dean dădea comanda, ea îi luă mâna și începu să-i sărute degetele, unul câte unul. Dean puse receptorul în furcă și o privi, amuzat și emoționat totodată.

— Încerci cumva să mă îndepărtezi de sarcinile care mă așteaptă ? întrebă el pe o voce răgușită.

— Exact...

Nu se chinui mult să-l convingă, căci Dean se prinse de bunăvoie în joc. Se lungi din nou pe pat și gemu scurt când Minta se lipi de el.

— Presimt că voi avea greutate cu tine, declară el pe un ton glumeț. Știi, în insule, bărbații nu sunt obișnuiți ca soțiile lor să fie atât de îndrăznețe...

Drept răspuns, Minta se lipi și mai tare de el.

Dean se pregătea s-o sărute, când se auzi o bătaie în ușă.

— Micul dejun, desigur, șopti el.

Minta se dădu jos din pat fără tragere de inimă.

— Stai să pun ceva pe mine, spuse ea.

Se îmbracă repede cu o cămașă și dispăru în baie. Acolo se înveli într-un prosop al hotelului, pe care-l înfășură în jurul ei ca pe o togă romană.

Socotind că băiatul terminase de aranjat masa, băgă capul pe ușa întredeschisă.

— A plecat ? Pot să...

Se opri însă, mută de uimire. Așa-zisul băiat nu era altul decât tatăl său !

Imediat, Richard Tennant se îndreptă spre ea, cu un licăr amenințător în ochi.

— N-o atinge ! ordonă Dean.

— Vom mai vedea... mormăi tatăl Mintei.

Cum tânărul voi să se bage între ei, Richard ridică mâna cu intenția vădită de a-l pălmui. Dar Dean se feri de lovitură și-i imobiliză brațul cu o strânsoare de fier.

— Dă-mi drumul ! tună Richard. Știam că o voi găsi aici...

— Atunci ce-i cu comedia asta ? întrebă Dean rece. Era evident că Minta se va refugia la mine după felul în care ai tratat-o aseară !

Cu un gest furios, tatăl fetei se eliberă din strânsoarea lui Dean și se aruncă în fotoliul cel mai apropiat, cu capul în mâini. Temându-se să nu-i fie rău, Minta făcu un pas spre el, dar Dean o opri.

— Strânge-ți lucrurile și îmbracă-te ! Mă ocup eu de el.

— E bolnav, șopti ea.

— Ba nu ! replică tânărul ferm. Fă cum îți spun.

Cu inima strânsă, ea se supuse și intră în baie. Când se întoarse după puțin timp, tatăl său își mai revenise. Dean îi servise o ceașcă de cafea.

Când o văzu, mânia lui se trezi din nou. Puse ceașca pe tavă și se ridică.

— Mintă, aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi, spuse el cu o voce răgușită.

Ea aruncă o privire disperată către Dean.

— Oh, tată ! La ce bun ? gemu ea.

Se apropie apoi de Dean și-l luă de mână.

— Îți repet că-l iubesc pe Dean și că ne vom căsători chiar în după-amiaza asta.

— Imposibil ! exclamă Richard Tennant. O căsătorie nu se face așa repede.

— Îmi pare rău, replică Dean. Am obținut un permis special săptămâna trecută și deja totul e pregătit.

— Săptămâna trecută ! Când de-abia o cunoscuseși ? Măcar știi că nu pierzi timpul ! Cum îndrăznești să abuzezi astfel de inocența fetei mele ?

Minta se cutremură de groază auzind aceste cuvinte spuse de tatăl său. Cu o voce ascuțită, începu să țipe :

— Cum îndrăznești ? Cum îndrăznești să-i vorbești astfel lui Dean ? !

— Pentru că ăsta-i adevărul, replică tatăl ei arțăgos. Pesemne că-ți imaginezi că arivistul ăsta e îndrăgostit de ochii tăi frumoși ? Ei, hai ! Se folosește de tine, draga mea. E atât de clar...

— Afacerile mele nu au nimic de-a face cu asta, i-o tăie Dean glacial. Numai un tată indignat ar putea să ignore în halul ăsta sentimentele fiicei sale !

În ochii lui Richard străluci un fulger de ură.

— Foarte bine, Fenton, mă dau bătut. Vei avea tot sprijinul financiar pe care-l dorești. În schimb, las-o pe Minta în pace !

Strânse pumnii și adăugă triumfător :

— Ce zici de propunerea mea ? Te-a luat pe nepregătite, nu-i așa ?

Dean nu răspunse imediat. Alb de furie, părea înfipt în podea. Doar tremurul maxilarului îi trăda furia extraordinară.

— Ieși de-aici, ordonă el într-un târziu, printre dinți. Ieși înainte să mă enfurii !

Richard nu se clinti.

— Gata cu comedia și pune cărțile pe masă. Renunță la Minta și sunt gata să girez pentru tot ce vrei. Ce altceva mai dorești ?

Dean făcu un pas, amenințător.

— Pe ce limbă vrei să-ți vorbesc ! tună el. Pentru ultima dată îți spun că nu-mi pasă de banii tăi. Pe Minta o vreau. De altfel, e prea târziu. E deja a mea. .

Și, ca pentru a-și întări spusele, se întoarse spre ea și o sărută pasionat. Era mai mult decât putea suporta Richard Tennant.

— Ticălosule... bombăni el îndreptându-se, spre tână, cu pumnii strânși.

Rapidă ca fulgerul, Minta se băgă între Dean și tatăl său.

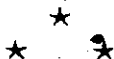
— Nu ! urlă ea. Oprește-te !

Îi împinse pe tatăl ei cât putu de tare, apoi aflându-se la începutul unei crize de isterie, îi strigă în față :

— Pleacă ! Nu-ți mai permit să ne insulti. Dacă ai ochelari de cal și nu vezi unde se află fericirea fiicei tale, nu mai avem nimic să ne spunem ! Nu mai vreau să te văd niciodată !

Uluit de violența acestei tirade, Richard rămase fără glas, întinzând spre fiica sa o mână tremurătoare. Ea îl privi drept în ochi, disprețuitoare, și-i întoarse brusc spatele, apoi se aruncă în brațele lui Dean.

În cameră se lăsă o liniște mormântală. Apoi ea auzi ca prin ceață strigătul găuit al tatălui său, urmat de pocnetul sec al ușii.

Se căsătoriră în aceeași după-amiază. Scliptoare într-un costum gri, Mintei i se păru că visează de-a lungul întregii ceremonii. Iar când Dean îi puse verigheta pe deget, se gândi fără a îndrăzni prea mult să creadă că, începând din acel moment, era legată de el pentru tot restul vieții.

Desigur, amintirea disputei cu tatăl său îi reveni de câteva ori în memorie, dar se forță s-o alunge repede. Iar Dean își dădu toată silința pentru a o face să uite acest incident supărător. Și reuși destul de bine.

Seara cinară într-un restaurant unde Dean comandă o masă regală. Această primă cină în-

timă cu soțul ei îi păru tinerei una dintre cele mai delicioase. Întorși la hotel, la o oră târzie din noapte, Dean desfăcu o sticlă de șampanie pe care o pusese la rece. Fiecare bău câte o cupă, apoi, foarte repede, dorința pe care o simțeau unul pentru altul îi birui.

După puțin timp, erau dezbrăcați, în pat, abandonându-se încântați unul în brațele celuilalt. Din acel moment, nimc nu-i mai împiedica să se piardă în labirintul pasiunii lor...

Când Minta deschise ochii a doua zi, îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă unde se afla. Apoi realitatea își intră în drepturi. Cu un zâmbet pe buze, se întoarse spre Dean care dormea încă și-i privi emoționată chipul odihnit și liniștit. E frumos era! Emană din el atâta forță, un asemenea sentiment de siguranță încât ea adormi din nou, lăsându-se pradă unei inexprimabile senzații de pace sufletească.

Deodată, soneria telefonului o smulse din acest somn.

— Alo ? răspunse Dean. Numai o clipă, vă rog.

Îi trimise Mintei un sărut din vârful degetelor și-i șopti :

— E unul dintre colaboratorii mei. Îmbracă-te în timp ce eu vorbesc la telefon. Pe urmă mâncăm.

— De acord, murmură ea pe jumătate adormită.

— Intră în baie și se examinează cu atenție în oglindă. Se schimbase cumva de când era măritată ? Fără îndoială, dacă judeca după scîlpirea ochilor și după figura strălucitoare. Râzînd încetîșor, se învîrte pe loc.

— Categorie, Minta Tennant, declară ea imaginii din oglindă, fericirea te transformă...

Fredona în baie când intră și Dean.

— Dragostea mea, îmi pare rău, spuse el cu un zîmbet stînjenit, dar nu pot să stau cu tine în dimineața asta. Am o întîlnire de afaceri.

— Cu cine ?

— Aăăă... cu cineva pe care l-am contactat săptămîna trecută. Nu-l cunoști. Cît lipsesc, ai putea să te ocupi de biletele de avion și apoi să-ți mai cumperi niște haine de vară... Nu nita că în insule e mult mai cald decît aici.

Minta încuviință, încântată. Îi plăcea la nebunie să meargă prin magazine și chiar trebuia să-și înnoiască garderoba. Cele câteva haine pe care le pusese în valiză nu-i ajungeau...

Dean bău repede o ceașcă de cafea și o lăsă pe Minta în fața unui mic dejun copios. La a cincea tartă, ea își adresă reproșuri severe : doar nu trebuia să se îngrase acum că era măritată !

După ce se fardă și se pieptănă cu atenție, Minta ieși din hotel și se duse în centru. Acolo hoinări timp de două ore pe străzile cu magazine, cumpărînd după bunul plac. Niciodată nu fusese atît de fericită. Iar chipul vesel îi reflecta negreșit fericirea.

Totuși, din când în când, amintirea violenței dispute cu tatăl său îi întuneca bucuria. I-ar fi

plăcut atât de mult să obțină acordul lui în privința căsătoriei ei cu Dean. În loc de asta, aproape că o renegase. Dar era de ajuns să-și amintească odioasele cuvinte pe care Richard i le adresase pentru ca orice remușcare să dispară.

Spre seară se întâlni cu Dean și cinară într-un mic restaurant cu specific italianesc. Întorși la hotel, Minta descoperi surprinsă trei valize cu bilețele care-i erau adresate. Le deschise și constată că în ele erau toate lucrurile ei, de la îmbrăcăminte la cârți și bibelouri. După ce se informă la recepție, Dean îi spuse:

— Totul a sosit în după-amiaza asta printr-un curier. Fără mesaj. S-ar spune că drăguțul tău tată s-a hotărât să rupă orice legătură cu noi!

Minta aprobă tăcută din cap.

Aceasta a fost ultima lor seară la Cumberland. A doua zi de dimineată au luat avionul spre insulele Canare. Minta nici măcar nu mai încercase să ia legătura cu tatăl ei. Pentru că el nu mai dorea să dea ochii cu ea, îi răspundea cu aceeași monedă.

CAPITOLUL IV

Când Minta trecu pe pasarela avionului, un soare vesel strălucea pe cerul insulelor Canare și nu exista nici cea mai mică adiere pentru a răcori atmosfera.

— E vară ? se miră ea clipind din ochi, într-atât era de puternică lumina.

— Nu, răspunse Dean. După cum ți-am mai spus, timpul e frumos tot anul.

— Fantastic ! Mă voi bronza rapid, exclamă Minta fericită.

În timpul zborului, soțul ei îi spusese că urmau să stea mai întâi la hotel, deoarece casa era ocupată pentru moment de un prieten de-al lui. Puțin dezamăgită, hotărâse totuși să fie veselă și acum voia să profite de toate.

Merseră la parcarela aeroportului, unde Dean își lăsase mașina în urmă cu două săptămâni. Apoi tânărul se încadră pe autostrada care ducea în Las Palmas.

Cu privirea ațintită pe peisajul ce se derula în fața ei, Minta dădea din surpriză în surpriză.

— De ce nu sunt copaci ? întrebă ea, decepționată de întinderea plată de culoare gri pe care o vedea.

— Insula este de origine vulcanică, explică Dean. Iar lava face pământul neproductiv pe o rază de douăzeci de kilometri. Regiunile cultivate sunt mai la nord.

În curând zăriră Las Palmas. Așezat pe o bucată îngustă de pământ pe malul mării, orașul era înconjurat de dealuri foarte înalte și părea că are o construcție mult mai modernă decât își imaginase Minta. O palmă de pământ separa portul de cartierele rezidențiale.

Când Dean părăsi autostrada pentru a o lua pe o șosea pietruită prost întreținută, tânăra își reținu un strigăt înspăimântat.

Apoi închise ochii de câte ori se încrucișau cu o altă mașină... Se părea că spaniolilor nu le plăcea să circule decât pe mijlocul șoselei !

Ghicindu-i teama, Dean încercă s-o liniștească :

— Te vei obișnui repede. Dar nu te sfătuiesc să circuli pe aici cu un Porsche nou-nouț...

„Regina Isabela“ era un hotel de lux dotat cu o plajă particulară. Li se repartiză o cameră cu vedere spre mare, la etajul doi.

Imediat ce se cazară, Minta se schimbă. Văzând că Dean nu-i urma exemplu, ea se miră :

— Nu te îmbraci mai subțire ? Cred că mori de cald în costumul ăla...

— Nu am decât haine groase. Restul se află... în apartamentul meu.

Minta îl privi uimită.

— Și de ce nu te duci acolo? N-am știut că mai ai o locuință.

— E foarte mică. Nu sunt decât două camere amenajate în spatele biroului meu. Vreau să-ți ofer o casă mai confortabilă...

O îmbrățișă și o sărută cu blândețe.

— Dacă ești gata, putem coborî să mâncăm ceva la bar. Apoi vei avea tot timpul să desfăci bagajul în timp ce eu mă duc după lucrurile mele.

— Nu pot să vin cu tine?

— Mai bine nu. Trebuie să rezolv problemele curente la birou și voi fi ocupat un timp.

Pe chipul Mintei se citi dezamăgirea.

— Și eu care mă așteptam la o lună de miere, oftă ea.

— Vei avea parte și de așa ceva, dragostea mea, o liniști ei. Dar nu chiar acum. Înainte de asta, trebuie să pun la punct ultimele detalii ale acestui proiect imobiliar.

— Nu poți să mai amâni totul măcar o săptămână?

— Din păcate, nu, Mînta mea adorată. Dar îți promit că de acum voi petrece cât mai mult timp cu tine. Și pe urmă vom fi singuri. Îți convine?

Mînta începu din nou să zâmbească. Trăind numai cu tatăl ei, știa prea bine că oamenii de afaceri nu sunt tot timpul disponibili.

După dejun, Mînta se duse pe plajă și se scăldă de mai multe ori înainte de a se întoarce la hotel. Pentru că Dean nu se întorsese încă, îi lăsă un bilet și se hotărî să exploreze împrejurimile piscinei.

Tânăra lenevea sub o umbrelă de soare când își zări în depărtare soțul. Văzându-l venind, ini-

ma ei începu să bată cu putere. Era atât de seducător... Mândria ei creșcu și mai mult când surprinse privirile admirative pe care îi le adresaau două tinere năide așezate pe marginea piscinei.

Fără măcar să se uite la ele, Dean se îndreptă spre Minta, îngenunche lângă ea și o sărută.

— Hai să ne scăldăm, spuse el imediat.

Se dezbracă, iar Minta îi admiră încă o dată superbul corp de atlet.

Dar când o trase de mână pentru a o ajuta să se ridice, ea protestă :

— N-am chef să mă ud. E târziu și...

— Și ce ?

— Și mi-e frică, mărturisi ea. Nu știu să înot. Dean izbucni în râs.

— Nu contează. Sunt un profesor excelent.

Minta îl urmă cam fără dragure de inimă și rămase agățată de scară în timp ce el făcea un tur de piscină înotând perfect. Văzând-o speriată, veni la ea și o iniție în primele mișcări de înot cu o răbdare pentru care îi fu recunoscătoare.

— Ești o elevă silitoare, dar ajunge pentru astăzi. Antrenându-te câte puțin în fiecare zi, ar trebui să înoți ca un pește în mai puțin de o lună.

Se duse apoi să ia prosoapele și o înfășură în cel mai mare.

— Hai să ne schimbăm. Seara se lasă repede răcoare și ai stat destul la soare pentru prima zi.

De cum intrară în cameră, Minta își scoase slipul și se duse să facă duș. Se băgă sub apa fierbinte când Dean apăru gol în pragul ușii de baie. Privirile lor se încrucișară și fiecare citi în ochii celuilalt dorința.

În tăcere, el se apropie de ea și intră sub duș. Apoi, îi luă săpunul din mână și începu s-o maseze ușor, întâi pe umeri, apoi coborî de-a lungul gâtului, întârzie pe sâni încordați înainte de a ajunge în locul cel mai secret al feminității ei.

Cum Minta se încorda ușor sub efectul unei plăceri prea intense, el îi întinse săpunul.

— E rândul tău, șopti el.

Minta parcursese și ea corpul soțului său, jucându-se cu spuma și servindu-se de săpun ca de un pretext. Privirea arzătoare în care era învăluită o incita să-și împingă explorările mai departe.

— Vino, spuse el deodată luând-o în brațe.

O depuse pe pat și încet, cu o reținere ce mai avea puțin și o făcea să urle, alunecă în ea purtând-o departe, mereu mai departe în vârtejul voluptății. Pe culmile extazului, Minta gemu ușor iar Dean îi pronunță numele de câteva ori...

— Oh, Dean ! A fost mai bine decât ultima dată, spuse Minta ceva mai târziu. Crezi că va fi din ce în ce mai bine ?

Dean zâmbi și o ciufuli ușor.

— Iubirea mea ! Ești atât de naivă câteodată, exclamă el.

Rănită în amorul propriu, Minta se ridică în șezut.

— Te urăsc când spui asta ! strigă ea. Nu am experiența ta, dar ăsta nu-i un motiv pentru care să-mi scoți mereu ochii.

— Nu e o critică, rectifică el. E mai degrabă înduioșător. Remarca ta este atât de inocentă...

— Cum așa ?

— Ei bine, pentru moment, înțelegerea dintre noi pe plan fizic este esențială. Dar, o dată cu trecerea timpului, acest lucru va conta mai puțin, explică el.

— Vrei să spui, dacă vom avea copii ?

— Printre altele...

— Cel puțin ai vrea să avem copii ? întrebă Minta pe nepusă-masă.

— Bineînțeles. Tu ?

— Da, normal... De altfel, poate că sunt deja însărcinată...

Dean o mângâie pe burtă.

— Ar fi minunat, dragostea mea...

★

★

★

Erau în hotel de mai multe zile când Dean o anunță că prietenul său eliberase casa și că puteau să se mute în ea.

Minta se miră de trecerea atât de rapidă a timpului. Totuși, Dean lucrase în fiecare zi. Dar ea profitase, pentru a sta ore întregi să se bronzeze pe plajă, pentru a se perfecționa la înot și pentru a explora orașul.

Minta hoinărise mult prin Las Palmas. Desigur, câteva cartiere erau urâte, lipsite de orice unitate arhitecturală, dar ea descoperise că în rest era un orașel vechi care-și păstrase originalitatea și pe care turismul nu-l întinase, că.

Tânăra trimisese de asemenea niște scrisori prietenelor sale din Europa pentru a le informa despre recenta sa căsătorie și pentru a le da noua sa adresă. Dar nu se gândise nici măcar o clipă

să-i scrie tatălui său. Moștenise de la el încăpățănarea și nici nu se punea problema să facă ea primul pas în vederea unei împăcări.

Când se întorcea Dean seara, luau adesea aperitivul la barul hotelului, înainte să cineze în oraș. Le mai plăcea și să se plimbe mână în mână prin imensul parc Santa Catalina, loc foarte vizitat dar totuși magnific.

Dar momentul pe care-l aprecia cel mai mult Minta era cel când mergeau la culcare. Cu o vigoare care nu scădea niciodată, Dean făcea atunci dragoste cu ea până ce amândoi cădeau într-un somn adânc, epuizați și fericiți.

Totuși, Minta era bucuroasă să cunoască în sfârșit casa în care urma să locuiască. Aceasta era situată într-o fundătură nu departe de Avenida Maritima, șoseaua principală de lângă mare. O poartă înaltă de lemn se deschidea spre o alee largă mărginită de arbori, alee ce ducea la villă. De jur-împrejur se întindea o grădină mare plantată cu palmieri amestecați cu câțiva lămâi ce răspândeau un miros de prospețime aspră.

Zărind casa, Minta scoase o exclamație de bucurie. Ca mai toate construcțiile de pe insulă, pereții erau văruiți în alb, iar acoperișul era din țiglă roșie. Dar se distingeau și alte construcții printr-o verandă mare de unde venea un parfum atât de puternic de flori, încă aveai impresia că e o grădină suspendată.

— E minunat ! exclamă Minta încântată.

— Stai să vezi interiorul, îi răspunse Dean zâmbind.

Apoi, luând-o în brațe, anunță pe un ton solemn :

— Intrarea noastră aici va fi ca în filme.

Ea izbucni în râs și-l luă pe după gât.

— Dean Fenton, știai că te ador ?

Incântarea ei crescuse atunci când descoperi că aranjamentul interior era la fel de funcțional pe cât era de minunat. Parterul era format dintr-un salon spațios cu ferestre mari, o sufragerie ceva mai modestă și o bucătărie ultramodernă. Un amestec reușit de mobile vechi cu moderne făcea atmosferă primitoare. La etaj erau două dormitoare foarte confortabile și o baie scilipitoare.

— Aici vom dormi ? întrebă Minta arătând camera ce dădea spre verandă.

— Evident. E cea mai frumoasă. Iubito, am o întâlnire cu niște arhitecți și trebuie să plec imediat, oftă Dean cu o mutră comică. Desfă tu bagajele, vrei ?

— De acord. Și pentru cină ? întrebă ea.

— Nu-ți face griji. Mergem în oraș.

— Ai uitat deci că eram o bucătăreasă de neîntrecut ? Aș putea să cumpăr cele necesare și să pregătesc masa.

— Dacă tu consideri că te vei face înțeleasă în magazine, nu am nimic împotriva.

Aruncă apoi o privire spre ceas.

— Bun, trebuie să plec acum.

O sărută ușor pe buze, dar Minta îl trase spre ea cu putere și-l obligă s-o sărute pasionat.

— Minta... Lasă-mă, n-am timp...

Dar soția sa se lipise deja de el, cerând mângâieri mai intime.

— Mor de curiozitate să încercăm noul nostru pat... șopti ea.

— Nu e momentul... Eu...

O mângâiere mai precisă a Minței îi smulse un suspin. Înțelegând că nimic n-o va face pe tânăra lui soție să renunțe, capitulă de bunăvoie.

Când o părăsi, Mînta îl privi înduioșată până ce ușa se închise în urma lui. Întinsă în mijlocul oearșafurilor șifonate, se gândi că soțul ei era categoric un amant desăvârșit.

Ziua trecu fără ca ea să-și dea seama.

După ce exploră toate colțurile grădinii, începu să-și pună lucrurile în ordine și să golească valizele. Tocmai termina de aranjat lenjeria intimă în comodă când privirea îi fu atrasă de ceva strălucitor în spatele mobilei. Surprinsă, ridică un cercei. Examinându-l mai atentă, constată că rubinele care ornau bijuteria păreau veritabile. Cea care pierduse această mică minune cu siguranță că regreta acum. Mînta îl puse în cutia sa cu bijuterii și-și promise să vorbească seara cu Dean.

Când acesta se întoarse, ea îl întreabă pe neașteptate :

- Prietenul care a stat aici are o logodnică ?
- De ce pui asemenea întrebare ? se miră el.
- Am găsit azi-dimineață un cercei, explică ea. Cel puțin, dacă prietenul tău nu are apucături feminine...

Dean începu să râdă.

— Nu, nu, deloc... Arată-mi-l.

Mînta îi aduse bijuteria. Încruntând sprâncelele, el se uită cu atenție la cercei înainte să spună :

— Pesemne că aparține unei cuceriri de-a lui.

— Cine este acest prieten ? întrebă Minta.
Îmi faci și mie cunoștință cu el ?

— Nu !

Răspunsul fusese atât de sec, încât tânăra se cutremură. Îl privi pe soțul ei mirată, iar el continuă imediat :

— Nu vei avea ocazia să-l întâlnești pentru că a plecat în Tenerife și vine foarte rar aici.

— Ce păcat, remarcă ea gânditoare. N-am cunoscut încă nici un prieten de-al tău.

— Adevărul e că nu prea am prieteni. Am mai ales relații de serviciu și majoritatea nu vorbesc engleza.

— Totuși, ai trăit în Canare destul timp, nu ?

— Numai când eram copil. După moartea bunicii mele, nu mai veneam aici decât în vacanțe.

— Fratele tău locuiește tot aici ?

— Nu. În Anglia.

Minta ridică spre el o privire perplexă.

— În cazul ăsta, de ce nu l-ai invitat la nuntă ?

Dean îi întoarse spatele și se dezbracă de haină. Cum el nu răspundea, ea insistă :

— S-ar fi opus ca fratele său mai mic să se căsătorească ?

— Nu-mi pasă dacă e de acord sau nu, replică el sec. Pentru mine numai tu contezi. Așa că vino să mă săruți, în loc să mă asaltezi cu întrebări fără rost, adăugă el ceva mai blând.

Minta se supuse. Ceva în informația soțului ei o avertiza că era mai bine să abandoneze acest subiect delicat, dar curând curiozitatea puse din nou stăpânire pe ea.

— Măcar i-ai spus că ne-am căsătorit ? întreabă ea ?

Cu o mișcare rapidă, Dean îi luă mâinile și i le strânse.

— Fratele meu este într-o puternică depresie nervoasă, înțelegi ce înseamnă asta, spuse el dintr-o suflare. Nu e în stare să judece, orice ar fi.

— Îmi pare rău, murmură Minta. E grav ?

— Da.

În fața tristeții lui Dean, tânăra regretă amar nic faptul că nu-și putuse înfrâna curiozitatea. Schimbă imediat subiectul.

— În orice caz, după toate aparențele, prietenul tău are prietene înstărite. Trebuie să dispui de ceva bani ca să-ți permiți astfel de bijuterii, spuse ea fluierând ușor.

— Fără îndoială, i-o întoarse Dean cu răceală. Grăbește-te, plecăm !

Și ieși din salon, lăsând-o pe Minta complet dezorientată.

Pentru prima dată în seara aceea nu au făcut dragoste. Dean o sărutase, apoi se întorsese cu spatele și adormise aproape imediat. Minta, cu ochii larg deschiși pe întuneric, nu reușea să-și găsească somnul. Încerca în van să înțeleagă motivul atitudinii lui Dean. Oare aluzia la fratele său îl supăraseră ? Da, asta trebuia să fie... Un frate suferind ar supăra pe oricine !

Se hotărî să nu-l mai supere în această privință și doar să se arate disponibil în caz că vreodată ar dori să se destăinuiască.

A doua zi de dimineață fu trezită de căldura corpului lui Dean lipit de al ei. Se părea că el uitase supărarea din ajun. Intensitatea mângâieri-

lor și pasiunea cu care făcură dragoste o liniștire pe deplin. S-au iubit ca și cum ar fi fost pentru ultima dată. Minta deduse de aici că sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră.

— Poți să te culci la loc, murmură Dean după mult timp, învelind-o la loc pe tânăra sa soție. Ea îl trase înapoi și-l sărută.

— Te întorci la prânz ?

— Și dacă m-aș întoarce pentru o siestă ?

— De ce nu ? îl înfruntă ea cu malițiozitate.

— De acord. Voi face tot posibilul, răspunse el făcându-i complice cu ochiul înainte de a intra în baie.

Minta oftă de fericire. Perfect liniștită, adormi profund și nu se trezi decât după o oră. Hotărâtă să pregătească cina, făcu o listă cu proviziile necesare și, cu dicționarul sub braț, plecă grăbită.

Cel mai mare magazin din Las Palmas era o imensă clădire ce se zărea de la câțiva kilometri. Fiind situat la câteva sute de metri de el, Minta se hotărî să meargă pe jos.

Adâncită în gânduri, nu observă o mașină la capătul fundăturii. Șoferița acesteia așteaptă până când Minta se depărtă destul de mult și porni motorul, urmărind-o de la distanță.

Tânăra termină repede ce avea de cumpărat de acolo, plus câteva ustensile de bucătărie care lipseau din casă. Îndreptându-se spre ieșire, se opri deodată în fața unui superb pulovăr de cașmir expus pe un manechin, gândindu-se că ar sta excelent pe Dean. Fără să ezite, căută din ochi un vânzător și se duse la el. Dar atunci începură dificultățile. Degeaba îi explica prin gesturi că do-

rea să cumpere pulovărul, căci interlocutorul său o privea ca și cum ar fi avut de-a face cu o nebună. Când Minta îngăimă câteva cuvinte în spaniolă, fu și mai rău.

Descurajată, tânăra era pe cale să renunțe, când se auzi o voce din spatele ei :

— V-aș putea ajuta cu ceva ?

Întorcându-se, Minta descoperi o brunetă înaltă cu silueta zveltă, care-i zâmbea. Foarte frumoasă, aceasta avea siguranța celor care, conștiente de farmecul lor, știau să se folosească de el.

— Se pare că întâmpini greutăți în exprimare, dacă nu te superi, continuă necunoscuta. Vorbesc spaniola și te-aș putea ajuta.

— Oh, mulțumesc mult ! răspunse Minta ușurată. Mă interesează acest pulovăr dar nu sunt sigură de talia soțului meu.

Într-o spaniolă perfectă, nou-venita expuse problema vânzătorului și totul fu rezolvat cât ai clipi.

— Mulțumesc de mii de ori, spuse Minta după ce plăti. Nu m-aș fi descurcat niciodată fără ajutorul tău.

Necunoscuta îi adresă un zâmbet călduros.

— N-ai pentru ce. Ești în vacanță ?

— Nu. Aici locuiesc. În sfârșit, de puțin timp, preciză Minta. Și încă n-am avut timp să învăț spaniola. Va trebui să mă pun serios cu burta pe carte. Presupun că ești spaniolă ?

Interlocutoarea sa dădu negativ din cap.

— Deloc. Sunt englezoaică. Dar îmi plac atât de mult insulele Canare încât am hotărât să mă stabilesc aici. Mai ai cumpărături de făcut ? Poate te-aș putea ajuta...

— A, nu ! Ești foarte drăguță dar nu vreau să abuzez, răspuse Minta.

— Nu abuzezi de nimic, spuse tânăra râzând. Astăzi chiar n-am nimic de făcut și tocmai căutam ceva să-mi omor timpul. Și apoi, e atât de plăcut să întâlnești o compatrioată...

Minta nu mai ezită mult.

— În acest caz, accept cu plăcere. Dar te previn, lista e destul de lungă !

— Arată-mi-o !

Citi repede lista și anunță :

— Cel mai bine e să mergem la piață. Sunt cu mașina, te duc eu acolo.

Minta nu avu timp să protesteze. Delia Nelson, după ce se prezintă rapid, o trase spre parcare subterană.

Pe drum pălăvrăgîră vesel și Delia se dovedi o companie amabilă și nostimă. Minta îi povesti încrezătoare împrejurările căsătoriei sale și motivul venirii în insule.

Când ajunseră la destinație, piața forfotea de lume. Minta ar fi rămas extaziată ore întregi în fața mărfurilor de culori strălucitoare dacă Delia n-ar fi adus-o la realitate... Foarte în largul său în acest loc, aceasta din urmă interveni de multe ori, împiedicînd-o pe Minta să cumpere fructe cu un preț ridicat și, după o târguială severă, îi obținu cu un preț mai mic aceeași calitate. În sfârșit, Delia tăie și ultima cumpărătură de pe listă.

— Gata ! Am făcut-o și pe-asta. Sunt atât de fericită că te-am însoțit. A fost foarte amuzant.

Aplecându-se spre coș, ea întrebă :

— Și ce ai de gând să pregătești cu toate aceste bunătăți ?

Când Minta îi împărtășește intențiile sale, ea exclamă :

— Trebuie să fii o bucătăreasă fără pereche.

— Te voi invita într-o zi, răspunse Minta râzând. Vei putea atunci să apreciezi singură.

— Mi-ar face plăcere, se bucură Delia. Acum însă, cel mai bine ar fi să te duc acasă. Unde locuiești ?

Cu un gest hotărât, preveni protestele noii sale prietene.

— Doar n-o să te întorci pe jos așa încărcată, spuse ea arătând cu capul spre cele patru coșuri cumpărate în drum, care debordau de provizii.

Incântată că nu trebuia să ia un taxi, Minta nu se lăsă rugată prea mult. Îndată ce Delia zări casa, ea exclamă :

— O Doamne, ce minunăție ! Veranda asta e absolut superbă. Trebuie să fie foarte plăcut să bei ceaiul aici...

— Te invit să bei unul chiar acum, dacă vrei, propuse Minta.

— Cu plăcere.

Cele două tinere goliră în grabă coșurile, instalându-se apoi la soare în fața a două cești cu ceai.

Discutară despre multe și Minta descoperi cu bucurie că aveau multe gusturi în comun, mai ales în materie de literatură. Dar plăcerea pe care o simțea n-o făcu să uite că Dean trebuia să se întoarcă în curând și speră că acea minunăție nouă cunoștință nu va mai sta mult. Nu avea chef să-și împartă soțul cu o terță persoană, oricât de ser-

viabilă și amabilă ar fi fost aceasta. Dar spre marea sa ușurare, Delia se ridică din proprie inițiativă.

— E târziu, te las. Asta-i adresa mea, spuse ea întinzându-i o carte de vizită.

Minta o însoți până la ușă, dar Delia scoase o exclamație ușoară :

— O, Doamne ! Mi-am uitat ochelarii ! Cu siguranță sunt pe verandă...

— Stai aici. Ți-i aduc eu ! spuse Minta.

Urcă scările în fugă și găsi ochelarii pe un fotoliu. Când se pregătea să coboare, auzi mașina lui Dean, apoi o portieră închizându-se. Coborî atunci din patru în patru trepte, cu intenția de a o prezenta pe Delia soțului ei.

Spectacolul ce o aștepta însă jos o împietri pe loc. Dean în picioare, în fața mașinii sale, o apostrofa dur pe Delia :

— Ce dracu' faci aici ? Ai promis că nu mai vii...

— Știu, Dean, dragule, se fândosi aceasta alergând să se arunce în brațele lui. Dar trebuia să vin !

CAPITOLUL V

Uluită, Minta rămase o fracțiune de secundă împietrită. Apoi se ascunse în spatele perdelelor de la ușă.

— Unde e ea ? întrebă Dean pe un ton sec.

— Înăuntru, răspunse Delia cu nepăsare.

Bărbatul coborî vocea, de teamă pesemne să nu fie auzit :

— De ce-ai venit ? Vei strica totul...

— Mi-am pierdut unul dintre cerceii oferiți de tine și mi-e teamă să nu-l fi uitat aici. Voiam să evit să-l găsească soția ta. M-ai obligat să plec atât de repede...

— L-a găsit deja ieri, după o mobilă. Dar am reușit să gădesc o explicație. Am încercat toată dimineața să dau de tine ca să-ți spun.

Din ascunzătoarea sa, Minta nu pierdea nici un cuvânt. În ciuda temperaturii destul de ridicate, tremura din tot corpul. Nu, Doamne, nu era adevărat... Nu putea fi adevărat... Voia să iasă în grădină și să-și manifeste prezența, dar o forță incontrolabilă o împiedică. Trebuia să știe...

— Cel puțin, sper că nu i-ai spus cine ești ? se alarmă Dean.

— Normal că nu, îl liniști Delia. Am urmărit-o până la magazin și am cunoscut-o ca din întâmplare. Nu bănuiește nimic...

Sângele Mentei îngheță în vine. Cum putea să fie atât de ipocrită ?

— Grăbește-te să dispari înainte să se întoarcă, îi ordonă Dean.

— Și cercelul meu ? întrebă ea.

— L-am lăsat la birou. Ți-l trimit în seara asta.

Dând puțin perdeaua la o parte, Minta aruncă o privire afară. În picioare, lângă mașină, erau cu spatele spre ea. Deodată, Delia se aruncă de gâtul lui Dean și se lipi de el într-un mod elocvent.

— Dean, dragule, spuse ea cu voce senzuală. Imi lipsești atât de mult. Va trebui să mai aștept mult până să te revăd ?

Era mai mult decât putea suporta Minta, căreia îi scăpă o exclamație înăbușită. Își astupă urechile și închise ochii. De ce viața era atât de crudă ? Se surprinse dorindu-și ca Pământul să nu se mai învârtască.

Deodată, sunetul vocii lui Dean care se apropia o făcu să tresară. El o striga cu blândețe. Făcând un efort supraomenesc, încercă atunci să-și revină. Când soțul ei trecu pragul casei, o găsi împietrită la intrare, cu brațele atârând pe lângă corp, cu privirea în gol.

— Pândeai cumva întoarcerea mea ? întrebă el malițios. Știi, n-am uitat mica noastră siestă...

Se apropie de ea și o luă în brațe cu o aparentă tandrețe. Tânăra nu-și schimbă absolut de-

loc purtarea. Cum putea oare să fie capabil de o asemenea duplicitate ?

— Ești sigur ? întrebă Minta pe un ton glacial.

— Absolut. Toată dimineața am așteptat momentul ăsta.

Fără să acorde atenție purtării ciudate a soției sale, Dean începu să-i desfacă unul câte unul nasturii rochiei. Atunci, brusc, ca și cum acest gest ar fi apăsât butonul declanșator, Minta se dădu un pas înapoi și-i dădu o palmă răsunătoare.

— Mincinosule ! urlă ea.

Dean se clătină ușor din cauza șocului. Minta nu-i lăsă timp să-și revină.

— Mincinosule ! strigă ea din nou. Te-am auzit în grădină. Tot ce te-a interesat în dimineața asta a fost să-i telefonezi amantei tale ca s-o anunți că i-ai găsit cerceul !

În furia sa, îl lovea cu pumnii în piept și lacrimi de furie îi perlau ochii.

Când primul moment de uluire trecu, Dean își reluă calmul.

— Minta, oprește-te ! ordonă el încercând s-o imobilizeze pentru a pune capăt furiei acesteia.

Dar disperarea părea să înzecească energia tinerei femei. Cu un gest brusc, ea se eliberă și se refugie într-un colț al camerei.

— Iubito, lasă-mă să-ți explic...

— Nu-mi mai spune așa ! strigă ea isteric. Imi faci silă !

Veni apoi spre el, cu ochii ieșiți din orbite, cu pumnii strânși, cu intenția de a continua lupta. Dar Dean nu-i dădu această posibilitate.

— Ajunge ! spuse el pe un ton sec.

Și înainte ca tânăra să-și dea seama ce i se întâmplă, se trezi pe umărul soțului ei, ținută strâns, ca un sac. Degeaba se zbatu, nu reuși să-l facă s-o lase jos. El urcă în grabă scările, se îndreptă spre dormitorul lor și o aruncă fără menajamente pe pat. Șocul o mai calmă puțin.

În timp ce ea se forța să-și recapete suflarea, Dean luă receptorul în mână, formă un număr și, după câteva clipe de așteptare, vorbi scurt în spaniolă.

Când închise, Minta, care nu se mișcase din pat, îi aruncă artăgoasă :

— Presupun că ți-ai sunat amanta ca s-o informezi despre întorsătura neprevăzută a lucrurilor...

Dean se așează pe marginea patului.

— Nu-i adevărat, declară el impasibil. Am sunat la birou ca să le spun că nu mă duc în după-amiaza asta. Se pare că avem de discutat...

— În ceea ce mă privește, nu mai am ce vorbi cu tine !

— Minți.

— Nu. Nu-mi mai pasă de tine, se încăpățână ea.

Întoarse apoi capul, incapabilă să-i susțină privirea. Dean făcu un gest ca să-i ia mâna dar ea și-o trase repede.

— Minta, nu-ți cer decât să mă asculți, oftă el. De acord, am avut o legătură cu Delia. Dar asta a fost înainte să te cunosc. Am rupt-o cu ea în ziua când m-am întors de la Londra cu tine. Înțelege ?

— Minți ! îl acuză Minta. Delia a spus că trebuie să vă revedeți. De ce te-ai căsătorit cu mine dacă nu mă iubești ?

— Ba te iubesc, Minta. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Delia știa că tu ascuți și a vrut să semene îndoiala în sufletul tău. Nu m-ai auzit spunându-i că nu mai e nimic între mine și ea ?

Minta clătină negativ din cap. Nu, nu auzise..! Iși aminti atunci că nu ascultase sfârșitul conversației, într-atât se temuse de răspunsul lui Dean. Dar cum să știe dacă acum spunea adevărul sau nu ?

— Încearcă să fii logică, reluă Dean. Chiar tu ai spus : de ce m-aș fi căsătorit cu tine dacă nu te-aș fi iubit ?

Drept răspuns, obține o tăcere încăpățanată.

— Minta, am treizeci și doi de ani, continuă el. Și sunt un bărbat ca toți ceilalți. A trebuit să trăiesc și eu așteptând femeia vieții mele.

— Nu vreau să știu, șuieră Minta.

— Mă vei asculta, fie că vrei sau nu, ordonă el pe un ton sec. Delia a venit în insule pentru că lucra la o agenție de turism. I-a plăcut aici și a hotărât să rămână. Când a auzit vorbindu-se despre proiectul meu imobiliar, a venit să-i dau de lucru. După puțin timp, am început să ieșim împreună.

— Și presupun că i-ai oferit acca pereche de cercei în semn de mulțumire ? încheie Minta pe un ton acru.

Dean se strâmbă.

— Nu chiar. Mi-a făcut un serviciu informându-mă despre un teren pus în vânzare la un preț

foarte interesant. Datorită ei am putut să-l cumpăr, pentru că m-am prezentat primul.

— Deci a fost un cadou pentru o angajată model, îl ironiză tânăra femeie.

— Dacă vrei s-o iei așa...

— Și ce i-ai mai cumpărat ca s-o răsplătești pentru serviciile pe care ți le-a adus în pat?

Minta abia își recunoștea vocea, într-atât era de ascuțită.

— În casa asta ! insistă ea silabisind cuvintele cu ură.

— S-a mutat aici în septembrie pentru că nu avea un apartament, explică Dean.

— Cu tine !

— Da, cu mine ! Nu aveam de unde să știu că după câteva luni urma să descopăr iubirea vieții mele !

Dar Minta nu era convinsă. Rămase o clipă tăcută, apoi întreabă încet :

— De ce ai vrut să locuim în casa în care ai stat cu ea ? Și de ce nu mi-ai spus nimic ?

— Mai mult din cauza tatălui tău. Dată fiind întorsătura pe care o luaseră lucrurile, nu doream să te las singură la Londra, ceea ce mi-ar fi permis totuși să pun totul în ordine și să pregătesc venirea ta. Nu poți să mă condamni pentru asta, Minta.

Se închise apoi scurt timp în gândurile sale.

— Am rupt legătura cu Delia chiar de la întoarcerea mea, continuă el. Nu voiam să renunț la casa asta din cauza ei. A părut că înțelege și mi-a promis că nu mai vine pe aici. Dar povestea asta cu cerceul mă face să mă cam îndoiesc.

Categoric, e pregătită să facă totul pentru a ne despărți...

Minta clătină ușor din cap.

— Așa e, aprobă ea. M-a trimis să-i caut ochelarii atunci când pesemne a zărit mașina ta la capătul aleii.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, se scuză Dean.

— Ar fi trebuit să-mi spui imediat adevărul, fi reproșă Minta. Înainte să plecăm din Anglia.

— Dar asta nu ți-ar fi schimbat sentimentele față de mine ?

— Nu, normal că nu... Eu...

Se opri. L-ar fi urmat oare pe Dean la fel de ușor dacă ar fi știut de existența unei amante ? Cu siguranță că nu...

Dean îi ghici parcă gândurile.

— Vezi ? Ar fi avut un efect defavorabil asupra ta și te-ai fi lăsat influențată de tatăl tău. Nu-mi puteam permite acest risc.

Minta se dădu la marginea patului și sări în picioare.

— Și când mă gândesc că ai dormit cu ea în patul ăsta.

Tăcerea lui Dean îi întări bănuielile.

— Nu mai stau nici o noapte aici ! anunță ea.

— De acord, spuse soțul său conciliant. Ne mutăm în camera vecină...

— Nu ! Eu sunt cea care se va muta ! preciză ea. Nici nu se mai pune problema să dorm în același pat cu tine.

Înainte ca el să protesteze, Minta ieșise deja pe hol și cobora pe scară. Când își dădu seama că vine după ea, se întoarse și se așeză în calea lui.

— Aștepți invitații speciale ca să te duci la lucru ? întrebă ea agresivă. Sunt obosită și trebuie să mă odihnesc.

— Rămân acasă, răspunse Dean răgușit.

— A, nu ! exclamă ea. Chiar nu vezi că vreau să fiu singură ?

Brusc, lacrimile pe care și le reținuse atâta timp începură să curgă singure. Ea duse o mână la ochi pentru a încerca să le ascundă de soțul său.

— Draga mea... murmură Dean încercând s-o tragă spre el.

Ea se eliberă furioasă.

— Pleacă !

Zicând aceste cuvinte, făcu stânga-mprejur și alergă spre grădină. La adăpost de priviri indiscrete, își plânse acolo tot amarul...

Dean nu încercă să se ducă după ea, ci se închise în salon și scrisese niște scrisori. După vreo două ore, considerând că soția sa avusese timp să se calmeze, plecă în căutarea ei.

Când o văzu întinsă la soare, cu ochii închiși, crezu că doarme și se apropie de ea fără zgomot. Cum aceasta nu făcea nici o mișcare, se gândi să n-o trezească și intră în casă.

Când se îndepărtă, Mintă deschise ochii și privirea sa se opri asupra casei. Casa în care fusese atât de fericită, se gândi ea cu amărăciune. Se îndrăgostise de ea la prima vedere, ca și de proprietarul acesteia... De ce trebuie ca trecutul să iasă la suprafață și să le știrbească fericirea ?

Gânduri contradictorii se îmbulzeau în mintea ei infierbântată. Înțelegea perfect reacția Deliei. Trebuia să fie teribil să fii anunțată deodată de bărbatul pe care-l iubești că preferase o alta.

Dar chiar în cazul ăsta, niciodată nu s-ar fi răzbunat în felul meschin în care o făcuse Delia ! Oh, desigur, bănuise că nu era prima femeie care beneficia de favorurile lui Dean Fenton. Și dacă din întâmplare crezuse contrariul, îndemânarea și priceperea soțului său în a face dragoste o adusesese rapid la realitate. Totuși, ideea că trăise în această casă cu Delia, că făcuse dragoste cu ea în același pat, îi era absolut insuportabilă. Degeaba se gândea la asta, că nu putea să facă nimic.

Minta încercă de multe ori să se convingă că singura vinovată pentru incidentul din ziua aceea era numai Delia. Dar durerea sa, prea puternică, îi interzicea orice judecată de bun-simț. Avea impresia că dragostea sa pentru Dean se transforma în ură...

Când acesta își făcu apariția pentru a doua oară, puțin mai târziu, Minta era așezată tot în același loc, cu haina pe genunchi.

— Ai face mai bine să intri în casă, începe să se lase frigul, spuse el prudent.

— Nu mi-e frig, replică ea sec.

El îngenunche lângă ea.

— Ai de gând să mai faci mult timp pe bosumflata ? o întrebă zâmbind.

— Nu fac pe bosumflata.

— Atunci hai în casă...

Cum frigul pusese bine stăpânire pe ea, Minta se hotări să intre. Sfidând mâna pe care i-o întindea Dean, se ridică dintr-un salt și trecu înaintea lui, dreaptă, fără să-l privească. Când dădu în bucătărie peste salata apetisantă pe care i-o pregătise el, simți supărarea topindu-i-se pe loc. Nici un bărbat nu gătise vreodată pentru ea...

Apoi își aminti de cina delicioasă pe care o prevăzuse și resentimentele o părăsiră definitiv.

Când apăru Dean în prag, ea îi spuse pe un ton acru arătând spre masă :

— Nu mi-e foame !

Pe chipul soțului ei se citi nemulțumirea.

— Dar n-ai mâncat nimic de azi-dimineață !

— Ei și ? Pentru nimic în lume nu m-aș așeza la masa pe care a pângărit-o Delia...

În fața unei asemenea încăpățănări, Dean simți că-și pierde răbdarea. Într-un ultim efort de împăcare, el sugeră :

— Atunci, să mâncăm afară...

Dar Minta se hotărâse să nu cedeze.

— Mănâncă fără mine ! Profită de asta ca să-ți vezi amanta ! Ar fi ocazia ideală pentru a-i duce cerceulul...

Dean simți că-l apucă disperarea.

— Minta... oftă el apropiindu-se de ea.

Dar ea făcu un salt înapoi.

— Nu mă atinge ! Să nu mă mai atingi nicio dată, clar ?

Și, lăsându-l împietrit pe soțul ei, alergă și se încuie în camera de oaspeți. Derutată, rămase o clipă lungită pe pat, neștiind dacă dorea ca Dean să vină după ea sau nu.

Un timp care-i păru o eternitate, în casă domni liniștea. Apoi, în bucătărie se auzi muzică. Evident, mânca ascultând muzică. Chiorăituri de mațe îi amintiră curând Mintei că-i era mai foame decât voia să recunoască. Dar mândria îi interzicea să coboare.

Băgată în pat, tânăra fu incapabilă să adoarmă. Ar fi fost suficient să se ducă în dormitorul

conjugal pentru ca Dean, prin mângâieri, s-o facă să uite toată suferința... Dar fantoma Deliei o bântuia și o forță inexplicabilă o împiedica să părăsească acest pat pe care-l blestema.

Când se trezi a doua zi, Dean era deja plecat. Ii lăsase un bilet foarte la vedere pe masa din bucătărie : „Voi fi la birou toată ziua. Dacă îmi telefonezi, vin imediat acasă...”

Minta fu tentată de mai multe ori să-l sune, într-atât se simțea de nefericită. Refuză totuși să cedeze tentației. După-amiază, un camion enorm se opri în fața porții. Șoferul îi aduse la cunoștință că venise să livreze o mobilă de cameră. Minta îi privi pe cei doi comisionari montând un pat mare în locul celui vechi, pe care îl scosese în curte. Înlocuirea astfel una câte una toate piesele existente prin altele mai moderne și mai confortabile.

Când terminară, Minta urcă în fugă să vadă rezultatul. Dean se dovedise de o rapiditate laudabilă pentru a-i satisface dorințele. Dar în loc să-i facă plăcere, această grabă o enervă. Ce-și imagina el ? Că era de ajuns să cumpere un pat nou pentru ea ea să-l ierte ? Nu era atât de simplu !

Când se întoarse de la serviciu, Dean o găsi în salon, pregătindu-se să citească un roman. Îl anunță de cum intră pe ușă că ea mâncase și nu scoase un cuvânt despre livrarea de după-amiază. Fără să zică nimic, Dean își pregăti un sandviș;

îi mănca din două înghițituri, apoi își puse un pahar de whisky.

Minta îi simțea privirea ațintită asupra ei aproape în permanență. El se instală într-un fotoliu în fața ei și o privi fix o clipă înainte de a întreba pe un ton detașat :

— Au adus camera cea nouă ?

— Da, răspunse Minta fără să ridice ochii din carte.

— Cum ți se pare ?

Ea ridică din umeri.

— Acceptabilă, presupun...

— Mă ajuți să fac patul ?

Inchizând brusc cartea, tânăra i-o întoarse sec :

— Fă-ți-l singur ! Eu dorm în camera de oaspeți.

Cum el se apropia de ea, se ridică dintr-un salt ca să fugă. Dar Dean fu mai rapid și o apucă de braț.

— Ai de gând să mai joci mult comedia asta ? Cred că ți-am spus că n-am timp de pierdut cu femeile capricioase...

Minta râse nervos.

— Nu, zău ? spuse ea pe un ton sarcastic. Știu foarte bine pentru ce fel de femei ai timp de pierdut.

El o strânse atât de tare de mână încât o făcu să țipe de durere.

— Fii atentă, Minta ! Nu te juca cu focul ! Răbdarea mea are și ea limite...

Tânăra îi susținu privirea fără să clipească. După câteva secunde, el îi dădu drumul cu un aer plictisit, iar ea plecă în camera ei.

Cea de-a doua noapte departe de soțul ei îi păru o tortură Mintei. Faptul că-l știa în camera vecină, la doar câțiva metri de ea, îi atâta dorința. Ce n-ar fi dat să se lipească de corpul lui cald și viril! Dar el se gândea măcar puțin la ea? Poate că visa la Delia sau la una din amantele anterioare.

De furie, trase câțiva pumni în nefericita sa pernă...

Vineri dimineața, tânăra constată cu teamă că se apropia weekendul. De obicei se bucura la ideea că urma să petreacă patruzeci și opt de ore numai cu Dean, dar în ziua aceea, această perspectivă o înnebunea.

— Cinăm în oraș în seara asta, anunță el abia intrat pe ușă, pe un ton care nu admitea replică.

Minta încuviință dând din cap și amândoi urcară să se pregătească, fiecare în camera lui.

Tânăra ezită îndelung asupra modului în care să se îmbrace. Optă în final pentru un costum ușor din mătase naturală ocru, a cărui fluiditate îi sublinia silueta delicată. Se fardă apoi cu mare grijă și în sfârșit coborî. Dean o aștepta în grădină cu un pahar în mână. Îmbrăcat cu un costum negru, părea și mai zvelt decât de obicei.

Nu-i adresa nici cel mai mic compliment pentru ținută și ea se simți cumplit de dezamăgită. N-^o obișnuise așa...

Dean rezervase o masă într-un restaurant în aer liber. Cinară sub o boltă ce răspândea miros de caprifoii și de rozmarin. În alte împrejurări, Minta ar fi apreciat mult această intimitate. Dar acum nu reușea să iasă din starea morocănoasă în care se afla. Ajunseseră la desert când o orchestră ascunsă în spatele unei perdele de verdeață începu să interpreteze o melodie melancolică.

Dean o privi intens.

— Dansăm ? șopti el.

— Nu ! refuză categoric.

Dar imediat își dădu seama că mersese prea departe. Chipul lui se întunecă și un licăr periculos străluci în ochii lui Dean. Fără cel mai mic comentariu, chemă chelnerul care tocmai trecea pe lângă ei și-i ceru nota de plată.

Pe drumul de întoarcere, își fixă încăpățânat privirea pe șosea. Fălcile sale încleștate trădau o furie pe care de-abia și-o reținea. Un fior de teamă și de excitație amestecată cu imaginea a ceea ce urma să se întâmple o străbătu pe tânăra femeie. Tensiunea dintre ei era atât de puternică încât aproape că devenea palpabilă.

Ajunși la vilă, Dean încetini în fața porții și coborî ca s-o deschidă. Aproape imediat se auzi o portieră trântindu-se. Minta, cu cheia casei în mână, plecă alergând spre intrare. Dar se pare că soțul ei îi prevăzuse reacția. Cu o rapiditate uimitoare, o prinse pe veranda casei.

— Te previn, mormăi el. Dacă te mai încui în cameră, sparg ușa !

Ea îl privi sfidătoare și, fără să-i răspundă, îi întoarse spatele.

— Fac ce am chef ! îi aruncă ea peste umăr.

Brusc, niște brațe de oțel o ridicară de la pământ.

— Asta rămâne de văzut ! bombăni el ridicând-o pe umăr.

Și fără să țină cont de strigătele ei de protest, făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre grădină.

— Lasă-mă jos ! urlă Minta.

— Nu înainte să vorbim !

— N-am nimic să-ți spun...

Luna învăluia într-o mantie argintată spațiul peluzei. Fără menajamente, Déan o lăsă pe soția sa pe iarbă și se așeză în fața ei, cu mâinile în solduri.

— Și acum, pentru Dumnezeu, te hotărăști sau nu să te comporți ca un adult ? Doar n-ai crezut că am trăit ca un călugăr așteptând să te întâlnesc, scorie mică ?

Ea îl privi drept în ochi.

— Puțin îmi pasă de ceea ce ai făcut înainte să mă cunoști, replică ea lent. Ca și de ceea ce vei face de acum încolo.

Dean o apucă de umeri.

— Mincinoaso ! Dacă-ți sunt atât de indiferent precum zici, atunci nu mă împiedică nimic să reiau legătura cu Delia... sau cu o alta.

— Nu ! se auzi Minta urlând fără să vrea.

— Vezi ? rânji el. Totuși prezint un minim de importanță...

O zgâlțâi încetișor și reluă :

— De altfel, îți voi dovedi asta imediat...

Și aplecându-se, puse stăpânire pe gura ei cu lăcomie. Hotărâtă să nu-i răspundă la sărutare, Minta ținu câteva clipe buzele strâns lipite. Dar foarte repede, dorința o trădă, și când Dean îi mângâie pieptul prin bluză, știu că era pierdută.

Tremurând de dorința pe care soțul ei știa atât de bine s-o trezească în ea, tânăra se arcui spre el gemând ușor. În graba de a o avea, Dean nici măcar nu se mai chinui s-o dezbrace. Se lungi cu ea în iarbă și acolo, în plină natură, făcură violent dragoste.

CAPITOLUL VI

Mult mai târziu, lacrimi de fericire umeziră ochii Mentei.

— O, Doamne ! Am fost atât de geloasă ! murmură ea lipindu-se de Dean. Jură-mi că mă iubești mai mult decât pe Delia !

— Ți jur !

— Dar ai fost cam îndrăgostit de ea, nu-i așa ?

— Nu chiar, dezminți el. Ne ajungea doar înțelegerea pe plan sexual. Dacă aș fi știut că se va arăta atât de răzbunătoare...

— O înțeleg puțin... oftă Menta. Aș înnebuni la gândul că te-aș pierde !

— Nu te voi părăsi niciodată, o liniști el. Nu iubesc decât o femeie și aceea ești tu !

Ea îi atinse ușor cu degetul conturul feței luminate de razele lunii. Dean îi zâmbi, se ridică încet și o luă în brațe.

— Să faci dragoste în iarbă este poate foarte romantic, dar la un moment dat lipsește ceva confort. Hai în casă !

O duse în casă și, fără să-i ceară părerea, o depuse pe patul din dormitorul cel nou.

Weekendul ce a urmat împăcării lor a fost o adevărată lună de miere. Se părea că nu se mai săturau niciodată unul de altul. Au făcut dragoste în baie, în grădină, în bucătărie, cu o intensitate mereu înnoită. Frica de a nu se pierde îi apropiase.

Luni, Dean veni acasă la prânz, să mănânce cu soția sa. Îi propuse apoi s-o ia la birou, pretextând că dorea s-o prezinte colegilor și celorlalți angajați. Mintă acceptă entuziasmată.

Birourile lui Dean ocupau tot etajul al doilea al unei clădiri ultramoderne din centrul orașului. Tânărul îi prezentă soției sale membrii echipei lui. Majoritatea dintre ei erau spanioli, cu excepția unui englez venit pe insulă cu mulți ani în urmă.

— Iată planurile proiectului nostru imobiliar, îi arătă Dean când se întoarseră în biroul său, scoțând dintr-un sertar un vraf de documente. Inițial sunt prevăzute două-trei dormitoare pentru fiecare casuță, dar asta se poate modifica în funcție de dorințele clientului. Vor fi de asemenea și câteva camere pentru cuplurile fără copii. Trebuie să construiești pentru toate gusturile.

Mintă dădu din cap interesată.

— Înțeleg...

— Ce părere ai despre construcția acestor casute? întrebă Dean.

— Mi se pare interesant. Bucătăriile sunt bine echipate?

Dean izbucni în râs.

— Iată într-adevăr o remarcă feminină! exclamă el.

Văzând însă figura bosumflată a Mintei, se grăbi să adauge:

— A unei bucătărease excelente, vreau să zic!

O sărută pe obraz și reia mai serios :

— Ca să fiu cinstit, nu ne-am gândit încă la amenajarea interioară.

Se gândi o clipă, apoi privirea i se luminează.

— Ce-ai zice să te ocupi de decorarea interioară a caselor ?

Minta deschise niște ochi mirați.

— Cred că glumești ! Nu știu nimic...

— Tatăl tău mi-a povestit că tu ai decorat casa voastră din Londra.

— Da, dar...

— Am găsit rezultatul perfect edificator. De ce, pentru început, n-ai încerca să amenajezi căsuța-model ? Asta nu te obligă la nimic. Și chiar e nevoie de o persoană cu gust care să aleagă mobilele.

— E urgent ?

— Destul. Vânzarea planurilor va începe în curând și ar fi preferabil ca eventualii clienți să poată vedea un interior.

Minta simți cum entuziasmul pune stăpânire pe ea. Proiectul acesta o fascina din ce în ce mai mult.

— Măine mă însoțești în oraș și mergem pe la câteva magazine. Astfel vei avea o mică idee despre materialele disponibile.

— Oh, Dean, e minunat ! exclamă ea entuziasmată.

Își îmbrățișă soțul și-l sărută cu pasiune. Sărutul lor se prelungi și când ea se depărtă puțin de el, citi în ochii lui o luminiță pe care învățase s-o recunoască.

— Aș fi fericit să fac dragoste cu tine chiar acum, pe acest birou, șopti el cu o voce răgușită.

— Dacă vreunui angajat îi vine ideea să intre în aceste clipe, riscă să fie puțin șocat...

— Hmm... Din cauza asta trebuie să renunțăm la o idee atât de apetisantă, oftă el.

O bătaie ușoară în ușă întrerupse tandra lor intimitate și bătrânul englez își făcu apariția.

— Scuzați-mă, spuse el jenat, dar sunteți căutat la telefon, domnule Fenton. E urgent.

— Vin imediat, spuse Dean.

Din nou singuri, el întrebă :

— Ești sigură că munca asta de decorator nu te va plictisi ?

— Din contră, sunt încântată !

Dean o privi intens câteva clipe, o sărută ușor pe nas și o trase spre hol.

★

★

★

În săptămânile ce urmară, Minta cunoscă o fericire fără nori. Petrecea zilele alegând mochetă, tapete, țesături. Când avea timp, Dean o ducea să viziteze casele în construcție. Seara mai discutau despre proiect, făcu schimb de idei și ea constată cu plăcere că el ținea cont de sfaturile ei.

— Te voi plăti pentru munca ta, îi spuse Dean într-o zi. De acum înainte vei primi un oec la sfârșitul fiecărei luni.

— Nici nu se pune problema, protestă Minta. Nu vreau bani. Fac asta din pură plăcere !

— Dacă ar fi trebuit să angajez pe altcineva, m-ar fi costat mult mai scump. Deci nu există nici un motiv pentru care să nu fii plătită.

Minta nu se mai opuse. În fond, ceva bani de buzunar nu stricau...

Stimulată de încrederea pe care i-o acorda soțul ei, se consacră noii sale îndatoriri cu o ardoare reînnoită. Pentru deplasări, i se acordase o mașină de la societatea lui Dean. José, șoferul său, o ducea unde dorea și-i venea adesea în ajutor când întâmpina dificultăți în a se face înțeleasă. În plus, era un negociator foarte abil, fapt ce-i permise tinerei femei să facă niște cumpărături avantajoase.

Dar în curând bucuria sa avu cu totul altă sursă. Avea din ce în ce mai mult convingerea că era însărcinată. Pentru că se apropia Crăciunul, se hotărî să aștepte această zi pentru a-i da vestea lui Dean. În cele din urmă îi scrise și tatălui său, sperând că, fericit de a deveni bunic, va accepta ideea unei împăcări.

Mai fericită ca niciodată, Minta făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-i plăcea soțului său. Nu trăia decât pentru el. Cât mai des posibil, îi pregătea mese excelente, împodobeă interiorul casei cu buchete de flori și se străduia să arate în permanență excelent. De altfel, nici nu trebuia să-și de-a prea mult silința. Fericirea o transfigura.

Dean îi telefona câteodată după-amiaza ca să-i spună că o scoate în oraș să cineze. Mergeau atunci într-un restaurant din vechiul oraș și aproape întotdeauna încheiau seara într-o discotecă unde dansau până-n zori de zi. Minta era fericită. Atâta timp cât Dean era lângă ea, cât putea să-l iubească și să-l sărute după bunul plac, era mulțumită.

O dată cu apropierea sărbătorilor, entuziasmul său creștea. Dar degeaba căutase prin mai multe magazine, nu găsisese cadoul ideal pentru Dean. Într-o după-amiază, se hotărî în sfârșit să cumpere o mapă frumoasă din piele roșcată.

Încântată de cadou, se întoarse imediat acasă și urcă direct în camera de oaspeți, cu intenția de a-l ascunde. Dulapul cel mare, care servea mai mult sau mai puțin drept debara, constituia o ascunzătoare excelentă.

Un capăt de material făcut cocoloș, în fundul dulapului îi atrase atenția Mentei. Îl trase și constată cu surpriză că era vorba de rochia pe care o purtase în ziua faimoasei vizite a Deliei. Foarte șifonat, materialul era încă murdar de pământ, mărturie a lungilor ore pe care le petrecuse plângându-și amărăciunea, culcată în iarbă.

Într-unul din buzunarele rochiei se mai afla încă o bucată de carton: era cartea de vizită pe care i-o dăduse Delia. Tocmai se pregătea s-o rupă când atenția îi fu atrasă de un detaliu. Lângă adresă și numărul de telefon fuseseră mâzgălite câteva rânduri. Era scrisul Deliei, precis... Fără să stea pe gânduri, Menta le citi imediat :

„Astăzi vei descoperi adevărul în ceea ce-ți privește pe Dean. Nu te iubește. S-a căsătorit cu tine numai pentru banii tatălui tău. Dacă te îndoiești de asta, întreabă-l despre finanțarea proiectului imobiliar. În curând o să te lase însărcinată, ca să-l aibă mai bine la mână pe tatăl tău. O dată copilul născut nu-i vei mai fi necesară... Și atunci se va întoarce la mine, căci n-a iubit niciodată pe altcineva în afară de mine...”

Prima reacție a Minței fu să arunce hârtia. Apoi, puțin câte puțin, cuvintele din mesaj pătrunseră în mod dureros în sufletul ei, ca și cum cineva le-ar fi gravat cu fierul înroșit.

Încercă să-și vină în fire. Doar nu va da importanță prostiilor unei rivale roase de gelozie!

Și totuși... Dean se arătase foarte grăbit să facă un copil și nu-i spusese niciodată cine-i finanța proiectul. De curând efectuate o călătorie scurtă la Londra și la întoarcere îi spusese vag că obținuse ce dăduse. De altfel, ea nu-l prea asaltase cu întrebări referitoare la acest subiect. Asta era cea mai mică grijă a ei.

Deodată își aminti că la începutul primei lui călătorii la Londra, Dean nu păruse deloc sigur că va găsi creditele de care avea nevoie. Dar a doua zi de când hotărâseră să se căsătorească, îi revenise toată siguranța. Prea preocupată însă de planul căsătoriei lor și de reacția tatălui său, Mînta nu acordase prea mare importanță acestui detaliu.

Respiră adânc și se dojeni în gând. A-și pierde timpul cu prostii de genul acesta era specific femeilor ca Delia, nu ei...

Citi pentru a doua oară mesajul scris de rivala sa și se gândi o clipă. De ce nu-i va mai fi necesară soțului ei când va deveni mamă? Era absurd. Niciodată Dean nu și-ar abandona copilul pentru a se întoarce la o fostă amantă. Și atunci? Pradă unui rău sufletesc ce creștea în ea, Mînta încercă să se liniștească. Dar o îndoială ascunsă o rodea încetul cu încetul...

— O, nu!

Se ridică dintr-un salt, furioasă de a fi cedat în fața unor astfel de gânduri. Categorie, această

Delia era mai periculoasă decât cel mai veninos șarpe.

Bineînțeles, soțul său dorea un copil cât mai repede posibil. Dar asta nu constituia oare cea mai frumoasă dovadă de dragoste ? Cât despre partea financiară, îl va întreba seara, iar el îi va spune tot ce dorea să afle. În curând, bănuielile sale ridicole nu vor mai fi decât niște amintiri urâte...

Hotărâtă să aibă inima împăcată, Mintă așteptă sfârșitul cinei pentru a aborda subiectul care o preocupa.

— Ce-ai făcut astăzi ? întrebă ea turnând cafea în două cești.

— M-am întâlnit cu niște peisagiști și am discutat despre amenajarea parcului ce va înconjura complexul.

Încruntă apoi ușor sprâncenele.

— Dar parcă ți-am spus și de dimineață.

— Da ? Iartă-mă, am uitat. Atunci, totul merge ca pe roate, nu ?

— Absolut, răspunse el mulțumit.

— Și când mă gândesc că ți-era teamă că nu-ți vei putea îndeplini proiectul din lipsă de credite... Cum le-ai obținut până la urmă ?

La aceste cuvinte, trăsăturile lui Dean se înăspri ușor. Mintă, care-i pândea reacția, simți sângele înghețându-i în vine.

— De ce-mi pui întrebarea asta acum ? se miră el.

— Așa... Mă întrebam doar dacă avem cumva datorii, asta-i tot.

— Datorii nu e cuvântul potrivit. N-am împrumutat banii, iar când primele căsuțe vor fi vândute, nu voi mai avea motiv să împrumut. În

plus, am lansat o enormă campanie publicitară și primii clienți ar trebui să apară după Crăciun, dacă totul merge bine.

Minta respiră adânc. Nu trebuia să lase conversația să devieze.

— Dacă înțeleg bine, n-a fost necesar un ajutor din afară. Dar nu ți-ai asumat riscul construirii complexului imobiliar fără să ai garanții financiare, nu-i așa ?

Făcu o pauză, apoi continuă :

— Cine ți le-a oferit ?

Dean se ridică și se îndreaptă spre bar, de unde luă o sticlă cu whisky.

— Bei ?

— Nu, mulțumesc.

Minta se rugă să nu-i ocolească întrebarea. Dar el bău whisky-ul dintr-o înghițitură și se așază din nou în fața ei.

— Un consorțiu s-a oferit garant pentru finanțare, spuse el cu nepăsare. Suma era prea mare ca să fie asigurată de un singur particular.

— Înțeleg... Cu siguranță există și cunoștințe de-ale tatălui meu în acest consorțiu, remarcă Minta cu o falsă dezinvoltură. Poate-i cunosc și eu pe unii dintre ei.

— În orice caz, sunt anonimi...

Dean încruntă sprâncenele și o privi intens pe soția sa.

— De ce te interesează asta așa, deodată ? întrebă el suspicios.

— Așa... Tocmai am citit un articol despre diverse moduri de finanțare, poate din cauza asta.

Un zâmbet destinse atunci trăsăturile lui Dean.

— Mulțumește-te să excelezi în domeniul tău, acela al decorării, spuse el politicos. De restul mă ocup eu.

— Mă gândeam că vrei să împarți totul cu mine, obiectă ea imediat.

— Desigur, răspunse el tandru.

În timp ce pronunța aceste cuvinte, Minta avu impresia că privirea lui se fixase asupra pântecului ei. Cedând emoției, era cât pe-aci să-i spună că era însărcinată, dar se răzgândi în ultima clipă. Nu se simțea destul de liniștită pentru a-i anunța un eveniment de o asemenea importanță.

În seara aceea, Dean făcu dragoste cu ea cu mare pasiune. Dar de cum adormi lângă ea, o cuprinseseră din nou bănuielile. Căuta în zadar în mintea sa înfierbântată un răspuns la întrebările ce-o frământau, când îi veni o idee.

Richard Tennant angajase de mulți ani un secretar în care avea încredere deplină. Iar Minta îl cunoștea de când era mică. Dacă i-ar telefona, poate că rugându-l ar obține de la el informațiile care-i lipseau.

Dar a doua zi dimineța, tânăra lăsă planul pe a doua zi. Apoi pe a treia. Fără să și-o mărturisească, avea impresia că trebuia să acorde fericirii sale, dragostei sale, o ultimă amânare.

Și totuși frământarea ei nu-i scăpă lui Dean.

— Minta, ce se întâmplă? întrebă el a treia seară, când se pregăteau de culcare.

Așezată în fața oglinzii, Minta își peria energic părul.

— De ce mă-ntrebi așa ceva? se prefăcu ea mirată.

El se apropie de ea și-și puse mâinile pe umerii ei. Minta se îmbrăcase cu o cămașă de noapte bleu. Cu blândețe, începu s-o maseze pe ceafă. Imediat o parcurse o senzație de căldură.

— Te cunosc îndeajuns pentru a ghici când te deranjează ceva, răspunse el intensificându-și mângâierile.

— N-am nimic, te asigur...

Mâinile lui Dean dădură puțin la o parte cămașa și deveniră mai insistente. Minta închise ochii dorind să uite toul, în afară de voluptatea din acel moment. Simți atunci cum el îi desfăcea nasturii.

— Deschide ochii, ordonă Dean cu o voce joasă.

Ea se conformă și descoperi că el îi dezgolise pieptul. Se privi în oglindă. Sâni ei palpitau ușor sub efectul respirației zbuciumate. Încordați la maxim, păreau că se oferă cu o rugămintă mută...

Răbdător, Dean desenă cercuri pe pielea catifelată, apropiindu-se cu o încetineală insuportabilă de mameloanele tari ca piatra.

— Să continui ? șopti el.

Incapabilă să vorbească, Minta dădu afirmativ din cap.

Mângâierile lui Dean deveniră mai apăsătoare. Tânăra femeie simțea crescând în ea o dorință de nestăvilit când el întrebă :

— Spune-mi... Spune-mi ce nu e în ordine...

Ea îi întâlni privirea în oglindă. Luminița ce strălucea în ochii lui era tot atât de neîndurătoare pe cât erau de blânde degetele sale...

Minta tresări. Ca un automat, îi luă mâinile și i le dădu la o parte, apoi bâlbâi :

— Cred... cred că sunt însărcinată...

— Iubito ! Dar e minunat ! exclamă el înainte de a o lua în brațe.

Se roti cu ea și apoi o lăsă jos.

— Doamne, ce fericit sunt ! Și eu care-mi imaginam tot felul de lucruri rele...

Izbucni într-un râs vesel.

— Trebuie să sărbătorim...

Linștită de exuberanța lui, Minta răsă și ea.

— Acum ?

— Bineînțeles.

O luă de mână și o trase spre pat.

— Stai jos, mă întorc imediat...

Ieși alergând din cameră și se întoarse aproape imediat cu o sticlă de șampanie și două cupe. Dopul sări cu un zgomot sec. Cu o privire emoționată, îi întinse un pahar.

— Pentru copilul nostru și pentru minunata sa mămică ! spuse el afectat.

În acel moment, Minta încercă disperată să uite de blestemata de scrisoare. Numai această clipă prețioasă conta...

— Chiar ești fericit ? întrebă ea ușor.

— Iubito, n-am fost niciodată mai fericit...

— Nu crezi că e cam devreme ?

— Deloc... Haide, bea, ordonă el zâmbind.

Se așeză apoi lângă ea și o luă pe după umeri.

— Nu te simți rău sau obosită ?

Minta îi zâmbi.

— Nu, nu încă. E prea devreme. De fapt, voiam să fiu sigură înainte de a-ți spune. Dar ai insistat atâta...

— Nu-mi place când îmi ascunzi ceva. Și apoi, amintește-ți, am hotărât de comun acord să împărțim totul !

— Știu, replică ea gânditoare.

Trebuia oare să abordeze acum subiectul cu scrisoarea ? Dean ar râde de ea și s-ar grăbi să dezmință totul...

— Când ?

Minta tresări.

— Când trebuie să se nască ? o întrebă soțul ei.

— Nu știu exact. Pe la sfârșitul lui iulie sau începutul lui august, presupun. N-am fost încă la doctor.

— Cum ? Dar trebuie să te duci cât mai repede posibil ! Chiar de mâine te duc la cel mai bun ginecolog de pe insulă.

Dean ezită o clipă și apoi adăugă :

— Și când vei avea confirmarea că ești însărcinată, îi vei da vestea și tatălui tău...

Asta era deci... Minta se gândi imediat la acuzațiile Deliei și întoarse capul.

Dar Dean se înșelă asupra gestului ei.

— Înțeleg că ești încă furioasă pe el, spuse el amabil, dar are dreptul să afle că va fi bunic.

— Îi voi scrie după nașterea copilului, anunță Minta brusc. Îmi mai dai un pahar cu șampanie, te rog ?

— Desigur...

Dean o servi grăbit.

— Întotdeauna m-am gândit că nu există loc mai potrivit pentru a bea șampanie decât în pat, șopti el aplecându-se spre ea ca s-o sărute.

O privi drept în ochi și continuă gânditor :

— La început, voi fi precis gelos pe bebeluș...

Oricum, de acum înainte voi avea mai multă grijă de tine. Nu vreau să ți se întâmple cine știe ce...

O ciufuli ușor.

— Poate că ar fi mai bine să ne culcăm acum, sugerează el. Vei avea nevoie de toate forțele într-un viitor foarte apropiat.

Minta se ridică în șezut.

— Nu terminăm sticla de șampanie ? se miră ea.

— Nu. Alcoolul nu face bine bebelușilor. Nu trebuie să abuzezi.

Se duse apoi să pună sticla pe comodă și reveni să se bage lângă ea în pat. O sărută dulce, apoi se întoarse și stinse lampa.

— Dean..., șopti Minta lipindu-se de el într-un mod elocvent.

Ghicindu-i cererea, el o respinse cu blândete.

— Mi-e teamă să nu fie periculos pentru copil, mărturisii el cu o naivitate înduioșătoare.

— Nu există absolut nici un risc, afirmă Minta cu siguranță în glas.

— Ești sigură ? În cazul ăsta...

Liniștit, Dean nu se lăsă rugat pentru a se arăta cel mai iubitor soț...

Cu toate acestea, o îndoială mai exista încă în sufletul Mintei când se trezi a doua zi. Nemairezistând, telefonă la Londra. Nu-i trebui prea mult ca să-l convingă pe secretarul personal al tatălui ei să-i furnizeze informațiile pe care le dorea. El

avusese întotdeauna o slăbiciune pentru cea pe care o iubea ca pe propria sa fiică...

După o conversație de doar zece minute, Minta închise telefonul și rămase o clipă nemișcată, cu ochii în gol... Cele mai rele temeri ale ei se confirmaseră... A doua zi după căsătoria ei cu Dean, tatăl său îi spusese secretarului că avusese o întrevedere cu ginerele său și că-i acordase acestuia finanțarea de care avea nevoie. Considerase că nu avea încotro. Putea să accepte ca soțul fiicei sale să falimenteze în câteva luni? Dragostea paternă îi depășise furia.

Minta aflase și motivul pentru care tatăl său se arătase atât de reticent în a-i da bani lui Dean: fratele acestuia fusese acuzat pentru deturnare de fonduri... Când fusese descoperită fraudă, acesta încercase să se sinucidă. Nu se putuse întreprinde nici un fel de urmărire, căci el intrase într-o gravă depresie nervoasă din care nu mai ieșise nicio dată...

Deci nu era de mirare că Richard să nu fie entuziasmat la ideea de a fi garant pentru un membru al familiei acelui escroc!

Cât despre Dean, trebuie să fi știut bine când venise la Londra că existau puține garanții pentru ce căuta el. Chiar era posibil să se fi căsătorit cu ea cu intenția de a-și asigura suportul financiar? Și de ce nu-i vorbise niciodată despre fratele său? În fond, nu era decât un frate vitreg. Ar fi putut să-l renege... Dar nu-i spusese nimic despre asta.

În orice caz, Minta avea acum o certitudine : Dean o mințise de două ori. În legătură cu fratele lui, și cu Delia.

Se apropie de fereastră și se sprijini de geam. Vremea era închisă, cețoasă, fără șanse de a ieși soarele. Se asemena puțin cu viitorul Mintei... Un fior lung o străbătu din cap până-n picioare. Durerea sa era atât de ascuțită încât o împiedica să-și pună ordine în idei.

Deodată își aminti cuvintele mângâlite de rivala sa. Mai ales o frază o arunca într-o disperare incontrollabilă : O dată copilul născut, nu-i vei mai fi necesară...“ Această avertizare va deveni și ea reală, așa cum se întâmplase cu tot ce prevăzuse Delia până atunci ?

O teamă groaznică o sufocă. Vrând să afle adevărul cu orice preț, se hotări să se ducă la Delia. Era unicul mod în care putea să-și găsească liniștea...

Chemă imediat un taxi și-i dădu adresa menționată pe cartea de vizită.

Delia locuia într-un bloc nou, construit pe unul din dealurile ce înconjurau orașul. Liftul o duse pe Minta la etajul patru, unde apăsă nervoasă pe sonerie. Tânăra păru foarte puțin surprinsă văzând cine o vizita.

— Intră, spuse ea pe un ton ușor afectat. Știam că vei veni o dată și-o dată...

Se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre și închise ușa.

— De ce erai atât de sigură ? se miră Minta.

— Mă îndoiam că nu vei dori să afli ceva mai multe despre Dean...

Delia se duse spre bucătărie. Pe masă erau așezate toate ingredientele necesare preparării unei salate.

— Vrei să iei prânzul cu mine ? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, replică Minta înainte de a se așeza pe un scaun, foarte palidă dintr-o dată.

— Ești însărcinată, nu-i așa ? întrebă Delia, care n-o scăpa din priviri.

Minta înlemni.

— De unde știi ?

— De la Dean, evident, i-o întoarse Delia ridicând din umeri. Doar nu ți-ai închipuit că nu ne mai vedem.

— Ba da... Mi-a jurat...

— Și l-ai crezut ?! exclamă Delia râzând disprețuitor. E adevărat că Dean are talentul de a face pe oricine să creadă orice. Iar eu am fost prima lui victimă...

— Ce vrei să spui ? întrebă Minta intrigată.

Delia se făcu că ezită, apoi se așeză în fața ei.

— Dacă tot vrei să știi adevărul... încep eu cu compasiune, Dean ți-a povestit că a cumpărat un teren la un preț scăzut pentru proiectul său imobiliar ?

Minta dădu afirmativ din cap.

— Și nu ți-a spus că l-a obținut datorită mie ?

— Ba da. Chiar mi-a precizat că ți-a oferit cerceii accia în semn de mulțumire.

— Poftim ?

Delia râse în hohote.

— Asta-i cea mai bună poantă... Ce mincinos ! Adevărul e că s-a servit de mine ca de o momeală. Mi-a cerut să-l seduc pe proprietar ca să-i cedeze terenul.

Ochii interlocutoarei sale se măriră de groază.

— Nu te uita așa la mine, făcu Delia cu o nuanță de exasperare. N-am făcut-o decât din dragoste pentru Dean. Nu sunt prea mândră de asta...

Minta respira greu. Abia reuși să articuleze :

— În... în bilet mi-ai scris că o dată copilul născut, nu-i voi mai fi necesară. Ce... ce voiai să spui exact ?

Delia se uită cu ură la ea.

— Nu sunt prea sigură, explică ea. Dar prefer să te previn. În locul tău, după ce aș naște, aș evita de exemplu să merg să înot cu Dean. Tu nu ești o înotătoare prea bună și câteodată sunt curenți puternici... De altfel, nu m-aș urca nici în mașină cu el. Un accident se întâmplă atât de ușor... Și...

— Destul ! urlă Minta sărind în picioare. Taci ! Încerci să mă sperii ca să-ți las drumul liber...

— Ce femeie nu l-ar vrea pe Dean doar pentru ea ? șopti Delia cu o voce plină de dulceață. Dar nu asta-i problema. Vreau doar să te avertizez că Dean se joacă cu tine încă de la început.

— Nu-i adevărat, protestă Minta disperată. Dean mă iubește. Și mi-o dovedește din plin : facem dragoste tot timpul !

— A, sunt convinsă. Dean are capacități nelimitate în domeniul ăsta, o luă Delia peste picior. Și avea toate motivele să procedeze astfel dacă te dorea însărcinată cât mai repede posibil.

Făcu o pauză înainte să reia :

— Dar asta nu-l împiedică să mă viziteze și să aibă energie și pentru mine. Cum altfel crezi că dețin atâtea informații despre tine ? De la el știu

totul... Și nu se poate abține să nu comenteze tot felul de lucruri despre tine. Printre altele, și despre lipsa ta de experiență...

Minta devenise lividă. Ceea ce auzea echivala pentru ea cu o condamnare la moarte. Un vâl negru îi întunecă privirea. Puțin îi lipsi să nu cadă și se agăță la timp de spătarul scaunului.

— Ți-e rău ? întrebă Delia perfidă.

Fără să răspundă, Minta se îndreptă cu un pas nesigur spre ușa de la intrare. Văzând-o atât de slăbită, Delia se alarmă :

— Stai, nu poți să pieci în starea asta !

Dar Minta de-abia o auzi. Clătinându-se, se urcă în ascensor și ieși din bloc. Pe stradă merse la întâmplare, ca un automat.

La un moment dat, se împiedică de marginea trotuarului și căzu. Cineva o ajută să se ridice și ea bâlbâi o vagă mulțumire în engleză.

Nici măcar nu-și dădu seama că se rănise la genunchi și că îi sângera și cotul. După câțiva metri, se așează pe terasa unei cafenele.

Când un chelner ușor mirat îndrăzni în sfârșit să se apropie, îi comandă fără să ezite un coniac mare, pe care-l bău dintr-o înghițitură, sperând că o va face să-și revină. Alcoolul o încălzi instantaneu. Cel puțin fizic, căci în rest...

Pentru prima dată în viață dorea să moară. În ciuda evidenței, nu putea să creadă că Dean o înșelase în asemenea hal.

Își aminti atunci că în seara precedentă tot de la ea pornise inițiativa să facă dragoste. Delia avu-
sesse deci dreptate : de când aflate că era însărci-
nată, îl interesa mult mai puțin.

Un pumnal infipt, în inimă n-ar fi produs un efect mai dureros asupra ei. Ce se va întâmpla cu ea? Îi iubea pe Dean și nu va putea iubi nicio dată un alt bărbat, în ciuda răului pe care i-l provocase. Dar din acel moment, nu mai putea să trăiască lângă el. Nici nu era vorba să construiască un viitor fondat pe minciuni permanente. Începând din acea zi, era deci singură pe lume.

Singură pe lume? Nu chiar, căci îi rămânea copilul. Trebuia să continue să trăiască pentru el!

Bruse, se gândi la tatăl său. Și dacă s-ar refugia la el? Nu, era imposibil. Cum să-i mărturisască faptul că se înșelase căsătorindu-se cu Dean? Asta ar fi însemnat să-i dea dea dreptate.

Deodată, câteva picături de ploaie o treziră la realitate. În câteva secunde, un adevărat potop se abătu asupra orașului. Mîta alergă să se adăpostească în interiorul cafenelei, sub privirile uluite ale clienților. Cu părul auriu ud, cu bluza ruptă la cot și cu genunchiul drept sîngerând, nu era prea plăcută la vedere...

Încercă în van să găsească un taxi și se hotărî disperată să se întoarcă acasă pe jos, alergând în starea în care era.

Ajunsa acasă, urcă direct în dormitor. O privire rapidă în oglindă nu făcu decît să-i sporească disperarea. Nu era de mirare că Dean o prefera pe Delia: ea era extraordinar de urâtă!

Se dezbracă repede și, fără a se obosi să se șteargă, se bîgă în pat. Speriată, cu ochii ațintiți în tavan, rămase nemîșcată, forțându-se să se concentreze asupra stării plăcute pe care i-o oferea căldura păturilor.

Dean se întoarse la ora obișnuită. După ce-și căută degeaba soția la parter, se duse în dormitor.

— Iubito, ce s-a întâmplat ? întrebă el pe un ton neliniștit.

Minta întoarse capul spre el și-l privi atentă, tulburată de accentul lui de sinceritate.

— Nimic... Am căzut, asta-i tot. Și acum mă odihnesc.

— Ai căzut !

Pe chipul soțului ei se citi îngrijorarea.

— Cel puțin, nu există pericolul unui avort, nu ?

Expresia feței sale trăda o tulburare reală. Înciudată, Minta deduse de aici că numai sănătatea copilului îl interesa.

— Nu ți-ar conveni, nu-i așa ? întrebă ea pe un ton acru.

— Ce întrebare ! se indignă el.

O expresie de îndoială se citi deodată pe chipul lui. Se apropie repede de ea și cu un gest rapid smulse cuverturile care-o înveleau. La vederea genunchiului sângerând, el se împlânzi. Se așeză pe marginea patului și-i luă mâna. Ai fi jurat că e copleșit de îngrijorare...

— Minta, iubito, reluă el blând, vreau să știu de ce ai ajuns în starea asta.

Bătăile inimii tinerei se accelerară. Timp de o fracțiune de secundă, gândul îi fugi cu câteva zile în urmă, când trăise o fericire fără nori. Din păcate, între timp oribila realitate stricase totul.

— Am amețit și am căzut, explică ea. Ploua, nu trecea nici un taxi și a trebuit să mă întorc pe jos.

— Iubita mea dragă !

Dean o trase spre el și o strânse tare, ca pentru a-i insufla putere. Apoi se ridică și intră în baie, de unde reveni cu o sticlă de alcool și cu vată și începu să-i curețe rănilor.

— Ți-e foame ? întrebă el când termină.

Ea clătină negativ din cap.

— Foarte bine. Odihnește-te. Mă duc să-ți pregătesc o băutură caldă, care ar trebui să te pună pe picioare cât ai clipi !

O ajută să se așeze confortabil pe pernă și o sărută ușor. Minta rămăse ca de piatră.

Îndată ce el dispăru din cameră, ea închise ochii, încercând să alunge imaginea chipului frământat al soțului său. Acesta reveni după puțin timp, cu o cană de lapte cald în mână. Gentilețea și dragostea cu care-o înconjura îi amintiră subit de comportamentul unui tată față de copilul său...

Numai acest gând o făcu să tresară. Luă o înghițitură de lapte și se înecă.

— Iubito, bea încet ! o sfătui el imediat.

Tânăra tocmai lua ultima înghițitură când se auzi soneria de la ușă. Dean coborî și se întoarse imediat cu un medic. Acesta o examinează pe Minta, îi puse mai multe întrebări și-i luă pulsul. Tânărul soț nu părăsise camera și servea drept interpret când ea nu înțelegea ce o întreba medicul într-o engleză stricată.

La sfârșit, Dean îl însoți și Minta îl auzi discutând îndelung, cu voce scăzută. Apoi reveni lângă ea.

— Doctorul crede că totul e bine, o liniști el. Doar câteva zile de odihnă și vei fi ca nouă.

Răse ușor înainte de a adăuga :

— Medicul este chiar convins că vei avea un copilăş superb şi chiar şi alţii...

Minta se prefăcu foarte plictisită şi închise ochii, ocolind astfel răspunsul. Totuşi simţea privirea lui Dean asupra ei şi-i fu teamă ca acesta să nu simtă tensiunea în care trăia. Îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în hohote de plâns. Dar el ieşi din cameră în vârful picioarelor, convins că ea adormise.

★

★

★

În noaptea aceea, Dean dormi în camera de oaspeţi. Când veni s-o vadă de dimineaţă, ea deschise încet ochii, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund. În realitate, nu închisese un ochi toată noaptea.

— Te simţi mai bine ? întrebă el imediat, aplecându-se spre pat pentru a o săruta.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Bine. Ce vrei să mănânci ? întrebă el cu un zâmbet larg.

— Nimic.

Văzând că se pregătea să protesteze, Minta se grăbi să adauge :

— Cel puţin pentru moment. Vreau să lenevesc puţin în pat. Imi voi pregăti ceva puţin mai târziu.

— Trebuie să stai în pat toată ziua, îi aminti Dean pe un ton ce nu admitea replică. Astea sunt sfaturile medicului.

— Da, dar...

— Nici un dar, i-o tăie el ferm. I-am cerut femeii de serviciu de la birou să vină aici pe la

prânz. Va face curățenie, și mâncare. Am convenit un aranjament pentru toată săptămâna. Apoi e Crăciunul și-mi voi lua câteva zile de concediu pentru a mă ocupa personal de tine, de acord ?

— De acord, se supuse Mintea ascultătoare.

— Aș rămâne cu plăcere și astăzi cu tine. Dar din păcate mă așteaptă o groază de treabă la birou.

Conștient de mutismul în care se închidea Mintă din ce în ce mai des, Dean se alarmă.

— Cel puțin te bucuri că vei avea acest copil ?

— Evident... răspunse ea plictisită.

— Te preocupă tatăl tău cumva ?

— Nu...

— Atunci poate că a venit momentul să te împaci cu el, sugerează Dean. În fond, se apropie Crăciunul, iar el va deveni bunic !

Aruncă apoi o privire spre ceas și se ridică.

— Mai discutăm diseară. Gândește-te în liniște la asta. Și nu uita că te iubesc, spuse el foarte serios.

Ca și cum n-ar fi putut pleca de lângă ea, îngenunche lângă pat, o îmbrățișă tandru și o sărută. La început indiferentă, Mintă îi răspunse foarte repede la sărut. Îi luă pe după gât și-l sărută cu o ardoare înzecită de disperare.

— Dragostea mea... șopti el răgușit când în sfârșit ea îi dădu drumul. Te iubesc atât de mult... Te...

Orologiul din holul de la intrare îl întrerupse. Cu regret, îi făcu un ultim semn cu mâna și ieși.

Mintă oftă ușurată. Dacă ar fi rămas câteva clipe în cameră, cu siguranță că i-ar fi împărtășit temerile sale. Dar nu dispunea deloc de timp pen-

tru a se agăța de o împăcare ipotetică...

Trebuia s-o facă repede, foarte repede. Dean îi spusese că femeia de serviciu urma să vină pe la prânz, iar ea trebuia să plece până atunci.

Sări din pat ca un arc și, într-o clipită, încuie două valize după ce le umpluse cu ce credea ea a-i fi indispensabil. Scotoci apoi în buzunarele bluzei pe care o purtase în ajun și scoase cartea de vizită a Deliei. Ajunsă în salon, puse bilețelul fatidic pe masă, la vedere. Dean n-ar avea nevoie de alte explicații pentru a-i înțelege plecarea grăbită.

După ce aruncă o ultimă privire prin casa în care fusese atât de fericită, chemă un taxi și ieși în stradă, clătinându-se sub greutatea bagajelor. Ceru șoferului s-o ducă la aeroport. Acolo cumpără un bilet pentru următorul zbor spre Londra. Dar în loc să aștepte avionul care decola după o jumătate de oră, ieși din aeroport și chemă un taxi, care o duse în centrul Las Palmas-ului.

Sub privirile uimite ale șoferului, ea coborî din mașină pentru a sări... în alt taxi, de data aceasta ultimul! Ajunsă în port, se interesă și rezervă un loc pe vaporeșul care asigura regulat legătura între Las Palmas și Tenerife.

Dean nu va căuta mai departe de aeroport, ajungând la concluzia că ea luase avionul spre Anglia. Ceea ce ar fi făcut Minta în mod normal. Dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut să înfrunte privirile tatălui său, fie că erau compătimitoare sau reprobatoare.

Singură luase hotărârea să se căsătorească cu Dean, singură își va asuma responsabilitatea despărțirii lor.

CAPITOLUL VII

În ziua de Crăciun, Minta ascultă cu inima strânsă bătând clopotele bisericii. Era prima dată când petrecea singură sărbătorile de la sfârșit de an. Cine se gândea oare la ea în zilele acelea? Cu siguranță că nu tatăl său... O ștersese de mult din minte, desigur. Cât despre Dean, pesemne că-i făcea curte frumoasei Delia.

La sosirea în micul hotel din Puerto de la Cruz, tânăra plânsese trei zile la rând. Apoi se străduise să-și alunge durerea în fundul sufletului și se obligase să-și caute o slujbă.

Găsise de lucru fără prea mare greutate într-un restaurant. Patronul îi ceruse să înceapă imediat după sărbători, ceea ce-i convenea de minune. Astfel, își va îneca durerea în muncă. Acum numai gândul la copilul pe care-l purta în pânțece îi insufla curajul necesar ca să nu cadă în disperare.

Luna ianuarie trecu fără ca ea să-și dea seama. Se spetea muncind toată ziua și se culca imediat ce ajungea la hotel, după ce mânca puțin.

Pe la jumătatea lui februarie, citi în ziar un articol ce făcea elogiul carnavalului anual din Las Palmas. Dean îi vorbise adesea despre cele

două săptămâni de sărbătoare. O ambianță clocotitoare domnea atunci în tot orașul și o mare paradă încheia festivitățile, în ultima săptămână a lunii.

Când ajunse la sfârșitul articolului, ochii îi străluceau de lacrimi. Ce fericită ar fi fost să profite de această sărbătoare cu Dean... Aruncă ziarul cu un gest furios și se duse la culcare. Dar în ciuda tuturor eforturilor, nu reuși să adormă. Fără să-și dea seama, articolul despre carnavalul din Las Palmas îi dăduse o idee care-și croia încet-încet drum prin mintea ei...

În dimineața ultimei sâmbete a lunii, o forță de nestăvilit o împinse spre port, unde se imbarcă pe primul vaporas ce pleca spre Las Palmas. Când ajunse în oraș, avu grijă să se piardă în mulțimea de pasageri înainte de a sări într-un taxi. Se duse direct la magazinul special pentru închirieri de costume de carnaval.

După ce ezită îndelung, se hotărî pentru un costum de Pierrot destul de larg pentru a-i ascunde formele. Își completează ținuta cu o perucă scurtă și buclată și mai închirie niște ochelari falși și o frunte bombată din plastic ce imita de minune pielea umană.

Când termină era deja după-amiază târziu. Fără să piardă o clipă, se îndreptă către strada spre care dădeau birourile lui Dean. La trecerea ei izbucneau râsete și comentarii, dar ea nu le dădea atenție. Sub această deghizare, Mintă se simțea la adăpost de oricine, și mai ales de privirea lui Dean.

Pe jumătate ascunsă sub o terasă, așteptă să se lase întinericul. Pentru că nu se aprindea nici

o lumină în biroul lui Dean, se gândi că acesta plecase deja. Făcând cale-ntoarsă, luă direcția vilei. Drumul pe care-l parcursese de câteva ori pe jos i se păru foarte lung. Pesemne din cauza oboselii...

O dată ajunsă, se furișă în grădină. Din fericire, poarta nu fusese încuiată. Cu pași de lup, merse pe alee și se opri în spatele unui palmier. Respirația i se accelerează când zări lumină în salon. Dean era deci acasă ! Singur sau cu vreo femeie ? Dacă dorea să afle, nu trebuia decât să aștepte !

Se întoarse și se așeză lângă gardul ce înconjură grădina unei vile alăturate. De acolo nu-i scăpa nici o mișcare.

După două ore de așteptare, tânăra se întreabă ce atitudine trebuia să adopte, când zgomotul familiar al porții o făcu să tresară. Dean se îndrepta spre ea cu un pas grăbit. Era singur !

Minta sări iute în spatele gardulețului și se ascunse după o tufă de hibiscus până ce el trecu de ea. Apoi își netezi hainele și-l urmă la oarecare distanță pe trotuar. Cum el se apropia de centrul orașului, Minta mări pasul pentru a nu-l pierde din vedere. De fapt, era din ce în ce mai multă lume pe stradă și urmărirea devenea dificilă.

Dean se opri la o intersecție și se întoarse să vadă dacă putea să traverseze. Zărind Pierrotul la câțiva metri de el, zâmbi amuzat și plecă mai departe. Minta îl urmă și-l văzu intrând într-un restaurant. Nu cunoștea localul. Avea oare întâlnire cu cineva ?

Zărind o fereastră, tânăra se apropie și se ridică pe vârfuri. Din fericire, Dean se așeză la o masă nu departe de postul ei de observație. Categorie, se pregătea să cineze singur. Putu deci

să-l observe pe îndelete. Când un chelner se apropie pentru a lua comanda, el ridică privirea și Minta simți o împunsătură în inimă. I se păru că are în fața un străin...

Slăbit, cu privirea golită de orice expresie, nu semăna deloc cu tânărul vioi pe care-l cunoștea ea. Gura i se subțiasse și conferea chipului său o duritate neobișnuită ; cearcăne mari îi țineau ochii și o expresie abătută îi deforma trăsăturile. Pe scurt, avea totul dintr-un om copleșit de o durere imensă...

Descumpănită, Minta se întrebă despre posibilele cauze ale unei asemenea schimbări. Pesemne din cauza afacerilor... sau poate că-l părăsise Delia. Deodată își dădu seama că, din restaurant, trei copii o arătau cu degetul răsând, vizibil amuzați de ținuta ei.

Atenția îi fu atrasă atunci de farurile unui camion ambulant, de unde își cumpără un enorm hamburger, pe care-l mănca imediat. Reveni apoi la oarecare distanță de ușa restaurantului, după ce se asigurase că nu mai exista o altă ieșire.

Era trecut de unsprezece când ieși Dean. După o scurtă ezitare, o luă spre dreapta și Minta înțelese rapid că se îndrepta spre parcul unde se derulau festivitățile. Parcul era înțesat de lume. În mijloc se ridica o scenă imensă, unde o orchestra cânta o melodie îndrăcită, în acordurile căreia dansau personaje din cele mai trăsnite, spre deliciul spectatorilor.

Mintei nu-i mai era greu acum să-l urmărească pe Dean, căci mulțimea îl obligase să încetinească pasul considerabil.

El se plimbă câteva clipe, oprindu-se în fața deghizărilor mai reușite, apoi zări barul imens instalat nu departe de scenă și se așează la o masă liberă. Mînta nu ezită mult timp. Sigur că nu putea fi recunoscută sub deghizarea ei, îl imită, așezându-se la câțiva metri de el, și comandă o cafea.

Deodată apropierea de soțul său o făcu să cadă pradă unei agitații intense. Simțindu-l atât de aproape de ea, dorea neapărat să-l atingă, să-l sărute, să-l strângă în brațe. Își dădu seama atunci cât de mult îi lipsise...

Furioasă pe sine, își adresează în minte reproșuri violente. Ce prostie să vină aici ! De ce nu se gîndise mai mult în loc să intre ca o nesăbuită într-o asemenea aventură ?

Ridicînd privirea spre Dean, observă că acesta se uita la ea. Evident, ținuta ei nu trecea neobservată.

Grăbindu-se să plece înainte de a fi tentată să pună capăt acestei mascarade, ridică ceașca și o duse la buze, dar sângele îi îngheță în vine : Dean se uita fix la mîna ei stîngă.

Inelul ! Într-o fracțiune de secundă, înțelese totul. Fusesse îndeajuns de proastă ca să uite să-l scoată, iar Dean îl recunoscuse.

Șocul păru că le stopase amîndurora orice reacție. Se ridicară amîndoi dintr-o dată. Din doi pași Dean fu în fața ei și cu un gest brusc îi smulse peruca și ochelarii.

— Mînta ! exclamă el cu voce scăzută.

Dar tînaăra își revenise deja. Profitînd de uimirea lui, o luă la goană. Dar, aruncînd o privire peste umăr, văzu că el pîrnise în urmărirea ei.

Gândul că putea fi prinsă îi dădu aripi. Strecurându-se prin mijlocul mulțimii de gură-cască, nu ezită să-i îmbrâncească pe cei care nu se dădeau prea repede la o parte din calea ei. Mai multe persoane se întoarseră să se uite după Pierrotul care părea urmărit de diavol...

În ciuda fugii ei disperate, Dean o urmărea îndeaproape, orientându-se după costumul pe care ea îl purta. Înțelegând că el nu mai avea mult până s-o ajungă, intră într-un local de dans a cărui firmă luminoasă o zărise de departe și se îndreptă direct spre toaletă, unde își scoase în grabă costumul, pe care-l aruncă într-un colț.

Înainte să iasă aruncă o privire spre interior. În fața ei, un panou indica ieșirea de serviciu. După ce se asigurase că Dean nu se vedea nicăieri, alergă până la ușă și constată ușurată că aceasta nu era încuiată. O luă pe un culoar lung, slab luminat, și ieși în sfârșit într-o străduță.

Găfâind încă, se îndepărtă rapid, aruncând din când în când priviri scurte peste umăr. Planul său reușise : Dean îi pierduse urma.

La ora aceea târzie din noapte încercă zădărnice să găsească un taxi. Merse deci pe jos până în port, deși era extrem de obosită. Când zări în sfârșit marea, se iviseră deja primele lumini ale zoriilor. Mînta intră într-un bar și se așeză la o masă în fața unei cafele, așteptând ora plecării următorului vaporas.

Prima cursă pleca la ora opt și ea se grăbi să-și cumpere bilet. Pentru că mai avea încă de aștep-

tat, se plimbă pe cheiuri, convinsă că Dean nu va avea ideea s-o caute în acel loc. Precis că ră-tăcea încă pe străzile din centru. Doar dacă nu renunțase...

CAPITOLUL VIII

Revederea lui Dean o aruncase pe Minta într-o stare de tristețe din care se părea că nu putea s-o scoată nimic. Își reluă lucrul luni, cu impresia că fusese golită de energie. Se scurseră câteva săptămâni și o melancolie adâncă se citea pe chipul ei.

Într-o dimineață, când tocmai se îmbrăcase, cineva bătuse la ușă. Convinsă că era camerista care venise să schimbe lenjeria, spuse „intră” fără ca măcar să întoarcă privirea.

Când, mirată că nu auzea vocea familiară a Beatrizzei, se uită spre ușă, îl văzu pe... Dean! Se priviră în liniște, Minta prea înspăimântată pentru a putea vorbi, iar soțul ei în mod vizibil foarte furios.

— Strânge-ți lucrurile, te iau de aici! ordonă el în sfârșit.

— Nu! Nu ai dreptul să faci asta!

— Nu am dreptul? repetă el printre dinți.

Se îndreptă spre ea amenințător.

— Am dreptul să fac orice vreau cu tine, reluă el cu răceală. Ai măcar o vagă idee cât timp am pierdut căutându-te?

O luă de mână și o zgâlțâi fără menajamente.

— De ce ai fugit în felul ăsta ? De ce ?

Minta își reveni dintr-o dată.

— Cunoști perfect răspunsul, spuse ea cu răceală. M-ai înșelat mereu cu Delia și nu te-ai căsătorit cu mine decât pentru garanțiile financiare ale băncii tatălui meu.

— Te înșeli ! Foarte mult !

Dean închise ochii, tulburat.

— De ce nu mă crezi ? oftă el.

— Pentru că pot dovedi ceea ce spun ! Tatăl meu este garantul, nu încerca să negi asta !

— I-am promis că nu-ți spun nimic. Nu-voia să afli, se apără Dean.

— Din ce cauză ?

— Din mândrie, desigur...

— Și Delia ?? aproape țipă Minta. Tot din mândrie mi-ai ascuns legătura cu ea ?

Dean deveni livid.

— Chiar mi-a mărturisit că ai obligat-o să se prostitueze pentru tine, îl acuză ea în continuare.

— Ce mincinoasă ! exclamă Dean. S-a dăruit de bunăvoie proprietarului terenului.

— Dar te iubea ! ripostă Minta.

Dean strânse pumnii.

— Nu mai vorbi de dragoste, da ? mormăi el. Nu cunoști înțelesul acestui cuvânt. Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, ai fi avut încredere în mine mai degrabă decât în scorpia de Delia !

— Dacă ea minte, atunci spune-mi ~~prin ce~~ miracol era atât de bine informată despre mine, îl înfruntă Minta. Știa chiar și că sunt însărcinată !

— E mai șmecheră decât îți imaginezi... A spus-o la întâmplare, iar tu ai căzut în capcană !

Istovit, el scoase un oftat lung :

— Ce naiba aş putea face ca să te conving ?
Minta îl ţintui dispreţuitoare.

— Nimic. E prea târziu. Nu sunt proastă. Ai venit să mă cauţi pentru că depinzi financiar, de tatăl meu !

O linişte mormântală urmă acestei acuzaţii.

— Pentru liniştea ta personală, află că nu-mi pasă de banii tatălui tău. Fratele meu a murit acum o lună şi asigurarea pe care o făcuse mi-a ajuns să rambursez toate datoriile şi să-mi finanţez proiectul.

Impietrită de vestea primită, Minta şopti după câteva secunde :

— Nu te cred...

— Nu-mi pasă. Chiar dacă nu mai avem nimic în comun, copilul pe care-l porţi e al meu. Şi am de gând să rămân tatăl său !

Înţelegând că nu va reuşi să-l convingă, Mintei îi veni deodată o idee diabolică.

— Nu te mai obosi, aruncă ea cu duritate. Şi pentru copil e prea târziu !

— Ce vrei să spui ? întrebă el într-o şoaptă abia auzită.

— Dar e foarte clar ! Doar nu te gândeai că voi păstra un copil de la tine după tot ce ai făcut !

La aceste cuvinte, un fulger de mânie străluc în ochii lui Dean. Acesta îşi încheştă fălcile şi ridică mâna s-o lovească, apoi se opri, cu preţul unui efort supraomenesc.

— Nu eşti cu nimic mai presus decât Delia...? articulă el cu greutate înainte de a trânti puternic uşa în urma lui.

După plecarea lui, Minta se așază pe marginea patului, prea istovită pentru a reacționa. Cum putuse să-l mintă în halul ăsta ?

Telefonă apoi patronului restaurantului pentru a-l anunța că nu se simțea bine și că rămânea la hotel toată ziua. Pe la ora șapte seara cineva bătu la ușă și înainte ca ea să deschidă, în prag apărură tatăl său.

— Cum m-ai găsit ? întrebă Minta uimită.

— M-a sunat Dean de dimineață și am sărit în primul avion.

Înaintă spre ea, zâmbitor și încurcat totodată.

— Draga mea, ce s-a întâmplat ? întrebă el cu blândețe ?

La auzul acestui timbru familiar, nervii mult prea încercați ai tinerei cedară și ea izbucni în hohote de plâns.

Richard o strânse atunci în brațe, apoi o obligă să se așeze lângă el.

— Și acum, povestește-mi totul...

Îi povesti tot ce i se întâmplase de la plecarea sa din Londra, neomițând decât un detaliu : ultima minciună privind avortul ei. Apoi îl asaltă cu întrebări despre Dean. Tatăl ei îi confirmă spusese lui Dean despre finanțarea proiectului și despre suma de bani pe care o primise la moartea fratelui său. Când îi spuse că Dean, nebun de îngrijorare, venise s-o caute la Londra, gândindu-se că ea se întorsese acolo, un sentiment de vinovăție puse stăpânire încetul cu încetul pe Minta.

Concluzia tatălui său o dădu gata : el credea că Dean fusese sincer de la început și regreta că se

înşelase în ceea ce-l privea. Chiar o ruga pe fiica sa să-l ierte, pretextând că dragostea lui de tată îl orbise...

Minta nu înţelese imediat unde băteau aceste cuvinte. Apoi, în mintea ei se făcu deodată lumină : Dean n-o minţise. Cum putuse să se îndoiască măcar o clipă de asta ?

— Plec mâine dimineaţă, anunţă Richard. Ce-ar fi să vii cu mine ?

Dar Minta se hotărâse.

— Imi pare rău, tată, spuse ea zâmbind slab. Trebuie neapărat să-l văd pe Dean înainte să plec.

Tatăl său dădu din cap cu un aer înţelegător.

— De acord. Te însoţesc şi aştept în stradă. Dacă nu ieşi după o jumătate de oră, trag concluzia că rămâi cu el. E bine ?

Minta încuviinţă, fericită că tatăl său se arăta atât de înţelegător şi-l sărută pe obraji.

Procedară așa cum conveniseră. A doua zi, seara, un taxi o lăsă pe Minta în fața casei lui Dean. Tatăl său nu coborî din mașină și-l rugă pe șofer să aștepte o jumătate de oră.

Zărind lumină în salon, tânăra fu apucată de un brusc sentiment de panică. Dacă o dădea afară ? În orice caz, nu avea nimic de pierdut...

Când intră, Dean o privi ca pe o stranie apariție. Avea o expresie ciudată întipărită pe față și părea la capătul puterilor.

— De ce-ai venit ? întrebă el acru. Nu m-ai rănit destul ?

Apucând taurul de coarne, Minta nu se lăsă intimidată și spuse dintr-o suflare :

— M-am înșelat, Dean ! Sub toate aspectele. Și am venit să-ți cer scuze. Tata mi-a spus tot adevărul.

Dean o fixa perplex, ca și cum ea ar fi vorbit chinezește.

— Glumești, sau ce se-ntâmplă ? aruncă el cu brutalitate.

— Nu. Sunt cât se poate de serioasă, explică Minta cu inima bătându-i cu putere. Numai dragostea pentru tine m-a împiedicat să văd clar. Pentru că în realitate n-am încetat niciodată să te iubesc...

— Ajunge, Minta ! Ieși afară ! ordonă el.

În loc să se supună, ea se apropie și mai mult.

— Te iubesc, Dean, spuse ea încet. Chiar nu înțelegi ?

Când îl văzu tresărind, știu că se afla pe calea cea bună.

— De-asta ai avortat ? replică el pe un ton usturător.

Minta respiră adânc.

— Te-am mințit, Dean...

Își puse apoi mâinile pe pântec.

— E tot aici...

— Despre ce vorbești ? se enervă Dean.

— Sunt încă însărcinată. Am pretins că am avortat pentru a proteja copilul. Mă temeam că mi-l vei lua. Dar acum am venit să ți-l ofer...

Dean rămase tăcut câteva clipe apoi, încetul cu încetul, chipul lui se luminează. Înțelesese, în sfârșit.

— O, Doamne ! E posibil ? exclamă el cu blândețe. Spune-mi că nu visez...

— Nu visezi, Dean. Asta-i realitatea.

Emoționată, se aruncă de gâtul lui și se întinse să-l sărute. Se sărutară îndelung, ca pentru a pecetlui începutul unei vieți noi.

— Iubirea mea, șopti în sfârșit Dean. Am suferit atât de mult după ce ai plecat. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

Minta se lipi de el cu putere.

— Mi-ai lipsit atât de mult, spuse ea pătimăș. Te doresc enorm.

— Când mă gândesc la timpul pe care l-am pierdut din cauza unei stupide neînțelegeri..

— Ne vom grăbi să-l recuperăm, șopti Minta, cu atât mai mult cu cât peste câteva luni vom fi trei. Hai să profităm acum !

Dean îi zâmbi tandru.

— Perfect de acord...

O luă apoi în brațe și o duse direct în dormitorul de la etaj.

— SFARȘIT —

HL

THE BEST

— Va trebui să te obișnuiești cu mine, șopti cu tandrețe tânărul.

La auzul acestor cuvinte, un sentiment ciudat de teamă puse stăpânire pe Minta. Totuși, când Dean Fenton îi fusese prezentat doar cu câteva ore în urmă, tânăra simțise imediat pentru el o atracție violentă. Și de-a lungul întregii serii, acest sentiment crescuse în ea cu o asemenea forță încât îi anihilase orice alt gând. Dar acum i se părea că totul se petrecea prea repede și aproape că dorea să oprească derularea evenimentelor, să aibă timp să se gândească la aceste emoții atât de noi pentru ea.

— Credeam că vei pleca în curând în Insulele Canare, spuse ea atunci.

— Desigur, dar nu înainte de a rezolva o problemă foarte importantă...

— Minta,

dacă vrei cu

adevărat, ni-

mic nu ne poate

despărți, reluă el

privind-o fix. Zece

zile sunt suficiente

pentru a încheia o

căsătorie.

ISBN 973-580-162-0

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

